

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΛΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΕΓΑΛΑ ΕΡΓΑ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΝΕΟΥΣ

Αριστοφάνης
Ὄρνιδες 🐸 Ειρήνη 🐸 Βάτραχοι

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΔΙΔΑΣΚΕΥΗ ΤΩΝ ΕΡΓΩΝ
ΚΑΙ ΟΔΗΓΙΕΣ ΓΙΑ ΣΧΟΛΙΚΕΣ ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ

Ηρακλής ο ημίθεος
 Τριβαλλός βάρβαρος θεός
 Βασίλεια η ωραία γραμματέας του Δία
 Χορός των Πουλιών

Ευχαριστώ τη φίλη Κατερίνα Παπαγεωργίου για τα σκηνογραφικά σχέδια.

ΠΡΩΤΗ ΠΡΑΞΗ

Η σκηνή απεικονίζει έναν τόπο χέρσο, όλο κατσάβραχα, αγριόχορτα και θάμνους. Στη μια άκρη του προσκηνίου φωτίζεται στο γραφειάκι του ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ. Γράφει σε μια παλιά γραφομηχανή, «υπαγορεύοντας» στον εαυτό του. Η φωνή του, χαμηλή αλλά ευδιάκριτη, είναι σαν να μεταφράζει τη σκέψη του σε λέξεις.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ

Εημερώνει... Σ' έναν τόπο παράξενο... όλο κατσάβραχα και θάμνους... στη μέση του πουθενά...: Δυο φίλοι απ' την Αθήνα, ο Πεισθέταιρος και ο Ευελπίδης... ανηφορίζουν. (Σταματάει λίγο και σκέφτεται.) Κρατάνε από ένα μαυροπούλι ο καθένας... και κοιτάζουν γύρω τους... σαν να ψάχνουν κάτι. Τα πουλιά που κρατάνε... κάθε τόσο... προσπαθούν να ξεφύγουν... κάνοντας «κρααα... κρααα...»...

Από το βάθος της πλατείας ακούγονται τα κωξίματα των πουλιών. Ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ σταματάει το γράψιμο και κοιτάζει προς τα κει. Χαμογελάει. Φωτίζονται στην πλατεία ο ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ και ο ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ. Με τις πρώτες τους ατάκες ανεβαίνουν στη σκηνή. Ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ αποσύρεται αθόρυβα.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ (Στην καλιακούδα που κρατάει.) Τι είπες;... Ευθεία; Πού, κατά το δέντρο;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Μπα που να σκάσεις! Βρε Ευελπίδη, τι ευθεία μου τσαμπουνάς; Εμένα τούτη δω η κουρούνα μου λέει να κάνουμε όπισθεν.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ Πάει, τον χάσαμε το δρόμο μας, Πεισθέταρε!...

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Βρε, τι έπαθα ο βλάκας! Ξεποδαριάστηκα παίροντας μια κουρούνα για οδηγό μου!...

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ Κι εγώ που πήρα καλιακούδα; Αχ, οι πατούσες μου!...

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Πού να 'χουμ' έρθει άραγε; Τι μέρος είν' εδώ;

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ Ξέρω κι εγώ; Γυρνάμε τόσες ώρες πάνω κάτω, που χάσαμε τον μπούσουλα. Τώρα; Πώς θα γυρίσουμε; Κατά πού πέφτει η Αθήνα μας, μπορείς να καταλάβεις;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Για πήγαινε από εκεί να δεις!...

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ Βρε, τι πάθαμε! Πήγαμε ν' αγοράσουμε πουλιά από το πουλοπωλείο του Πουλόπουλου! Μας πούλησε ο Πουλόπουλος πουλιά, τούτη την καλιακούδα εμένα κι εκείνη την κουρούνα του Πεισθέταιρου! Πανάκριβα μας τα 'δωσε, μας μάδησε, μας ξεπουπούλιασε, αλλά τα πήραμε, γιατί μας είτε πως ξέρουνε το δρόμο να μας πάνε στη χώρα των πουλιών. Αμ δε! Αυτά μονάχα κρίζουνε και μας τσιμπάν τα δάχτυλα! (Η καλιακούδα κάνει «κρα».) Τι 'ναι πάλι; Δρόμο δεν έχει κατά δω, μόνο κατσάβραχα.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Ούτε από δω έχει δρόμο, μα τον Δία!

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ Για ρώτα την κουρούνα σου!

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Τι να ρωτήσω; «Κρα» θα μου απαντήσει.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ Δεν την αντέχαμε άλλο την Αθήνα. Μαύρη μάς

κάναν τη ζωή μας με τις δίκες τους, τα σκάνδαλα, το νέφος, και πάλι δίκες και δακτύλιος και μέτρα, και δώστου σκάνδαλα και υποκλοπές, και να σκουπίδια και δίκες, δίκες, δίκες! Άι στην ευχή! Πήραμε τα τσουμπλέκια μας ο φίλος μου ο Πεισθέταιρος κι εγώ και μαύρη πέτρα ρίξαμε πίσω μας. Και ψάχνουμε να βρούμε τον κυρ Έποπα, τον Τσαλαπετεινό.

Που ήταν, λέει, άνθρωπος κι αυτός τα χρόνια τα παλιά,

ώσπου μια μέρα φτέρωσε και τώρα ζει με τα πουλιά.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Σουτ, Ευελπίδη, άκου!

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ Τι τρέχει;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Κάτι μου δείχνει κατά κει η κουρούνα.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ Πού;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Εκεί, στο θάμνο!

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ Άες να 'ναι ο κυρ Έποπας, ο Τσαλαπετεινός;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Για κλότσα, ντε, το θάμνο! Αν είναι, θα πεταχτεί.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ Με τι να τον κλοτσήσω, με το πόδι;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Όχι, με το κεφάλι! Με το πόδι βέβαια.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ Για δεν κλοτσάς εσύ;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Καλά. Ρίξε μια πέτρα.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ (Ρίχνει.) Τσίου-τσίου! Καλέ!...

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Καλάθια και κοφίνια! Τι είν' αυτά που λες;

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ Γιατί;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ «Τσίου-τσίου», «καλέ». Τσαλαπετεινό φωνάζεις όχι... φλώρο!

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ Και πώς να τον φωνάξω;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Έτσι: Εποποί, εποποί!

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ Εποποί, εποποί!

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ &

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

Εποποιί, εποποιί!

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

(Στο κοινό.) Όλοι μαζί: Εποποιί, εποποιί!

Βγαίνει πίσω από το θάμνο ο ΥΠΗΡΕΤΗΣ του ΕΠΟΠΑ.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ

Ποιο είναι; Ποιο τέλει αφέντη μου; (Βλέπει τους δύο και τρομάζει. Τρομάζουν κι αυτοί και τους φεύγουν τα πουλιά απ' τα χέρια.)

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

Μαμάααα! Τι είν' τούτο, θα μας φάει!...

ΥΠΗΡΕΤΗΣ

Άντλωπο, άντλωπο! Βοήθεια! Ντύο άντλωπος!

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Άνθρωποι εμείς; Φτου, σκόρδα!

ΥΠΗΡΕΤΗΣ

Φύγει από ντω! Παλιάντλωπος! Ουσ!...

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Δεν είμαστε άνθρωποι, καλέ!...

ΥΠΗΡΕΤΗΣ

Όχι άντλωπος; Τι είσαστε;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Πουλάκια.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ

Τι πουλάκια;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Εγώ... εγώ είμαι «Πορδερίνα η Τρεμουλιάρρα».

ΥΠΗΡΕΤΗΣ

Και τούτο ντω; Καναρινάκι;

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

Εγώ... κλαναρινάκι, ναι, «Κλανάριος ο Χέστης», αν έχετε ακουστά...

ΥΠΗΡΕΤΗΣ

Ντεν έκω ακούσει τέτοιο πουλί.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

Αλήθεια; Ε, άκου τώρα. (Κλάνει.)

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Κι εσύ; Τι ζώο είσαι;

ΥΠΗΡΕΤΗΣ

Εγκώ όχι ζώος! Εγκώ πουλί. Πουλί-υπηλέτης. Κάνω ντουλειές του Τσαλαπετεινού. Του πιάνω από Φάλληλο μαλίδες, του μαγειλεύω φάβα, σελβίλω, πλένω, σκουπίζω...

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Πουλιππινέζα δηλαδή. Λοιπόν... για φώναξε, παιδί μου, τον κύριό σου.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ

Μα... κύλιος κοιμάται.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Ε, ξύπνα τον.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ

Ξέλω κι εγκώ... μήπως τυμώσει... Τέλος πάντων εγκώ πάει. (Μπαίνει στο θάμνο.)

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

Α να χαθείς, παλιόπουλο, μας κοψοχόλιασες!... Κι απ' την τρομάρα την πολλή μου 'φυγε και το πουλί.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Βρε φοβητσαίρη, τα 'κανες απάνω σου κι άφησες την καλιακούδα να σου φύγει;

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

Γιατί, εσύ την κουρούνα τι την έκανες;

ΕΠΟΠΑΣ

(Από μέσα.) Για κράτα μου τα χόρτα να περάσω. Ποιος με ζητεί παρακαλώ; (Βγαίνει.)

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Βρε, τι θεριό είναι τούτο; Ηρακλή μου!... Τι φτερωσιά, τι μύτη, τι λοφίο!

ΕΠΟΠΑΣ

Ποιοι είστε, κύριοι, τι θέλετε από μένα;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Εσύ 'σαι ο κυρ-Έποπας, ο Τσαλαπετεινός;

ΕΠΟΠΑΣ

Βεβαίως.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

Που ήσουν κάποτε άνθρωπος όπως κι εμείς;

ΕΠΟΠΑΣ

Βεβαίως.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Κι απ' τους ανθρώπους έφυγες όπως κι εμείς;

ΕΠΟΠΑΣ

Σιχάθηκα το γένος των ανθρώπων.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Όπως κι εμείς!

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

Κι εμείς, κι εμείς!

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Κι ήρθαμε να σε βρούμε...

ΕΠΟΠΑΣ

Ναι;

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

Να σε παρακαλέσουμε, κυρ Έποπα...

ΕΠΟΠΑΣ

Ναι, ναι;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Εσύ που έγινες πουλί, κυρ-Τσαλαπετεινέ μου, και πάνω από τη γη και από τη θάλασσα πετάς κι όλα τα βλέπεις...

ΕΠΟΠΑΣ

Ναι, ναι, ναι;

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

Μην έτυχε να δεις καμιάν ωραία πόλη, μια πόλη αφράτη, μάλινη, μελένια, μαλακιά, να πάμε να ξαπλάρουμε;

ΕΠΟΠΑΣ

Μια πόλη αφράτη, μάλινη, μελένια, μαλακιά; Έτσι ήταν η Αθήνα κάποτε!

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Ναι, τη θυμάμαι. Την πρόλαβα όταν ήταν η Αθήνα «διαμαντόπετρα στις γης το δαχτυλίδι» και γλυκιά σαν μέλι! Μα τώρα η φουκαριάρα...

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

Οι οικοδομές την πνίξαν και τα κάρρα!

ΕΠΟΠΑΣ

Και πώς τη θέλετε την πόλη των ονείρων σας;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Να σου πω:

Η εικόνα «παγώνει» σε ταμπλό-βιβάν. Φωτίζεται ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ και λέει προς το κοινό σαν αφηγητής το...

ΤΡΑΓΟΥΔΙ 1

Να 'τανε, λέει, μια πόλη
γλυκιά και δροσερή!
Οι κάτοικοί της όλοι
-μεγάλοι και μικροί-
να ζούσαν δίχως έννοια
ζωή παραμυθένια...

Να 'τανε, λέει, μια πόλη
παράδεισος της γης!
Του ονείρου περιβόλι.
Και τ' άστρο της αυγής
ποτέ του να μη σβήνει,
ελπίδες να μας δίνει.

Να 'τανε, λέει, μια χώρα
σαν πάρτι παιδικό!

Να 'χαμε πλούσια δώρα
και σπιτικό γλυκό.

Μια χώρα μαγεμένη,
καραμελοφτιαγμένη!...

Να 'τανε, λέει, μια πόλη
χωρίς προβλήματα,
να τα 'χαμε όλα όλοι
και δίχως χρήματα.

ΕΠΟΠΑΣ

Δηλαδή;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Να... μια πόλη ας πούμε που να μην έχει βάσα-να. Μια πόλη με γαλάζιο ουρανό και καθαρόν αέρα. Μια πόλη που οι δρόμοι της να μη φρακάρουν απ' την κίνηση και δίχως άγχος να κυκλοφορώ.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

Και να μην πέφτω μες στις τρύπες του Μετρό.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Μια πόλη θέλουμε ήσυχη, χωρίς κακοτοπιές, χωρίς παγίδες.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

Και οι τροχονόμοι να μην παίρνουν πινακίδες! Μμμ... Δύσκολο πράμα μου ζητάτε. Πού να βρω τέτοιο μέρος;

ΕΠΟΠΑΣ

Κανένα δεν υπάρχει, πουθενά;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Ήτανε κάποια χώρα κάπως έτσι - όχι ακριβώς! Μα τη διαλύσανε.

ΕΠΟΠΑΣ

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

Τη διαλύσανε; Έτσι ξαφνικά;

ΕΠΟΠΑΣ

Ε, όχι και ξαφνικά. Πρώτα την ανασυγκροτήσανε, με διαφάνεια, ύστερα την εκσυγχρονίσανε με ξένα δάνεια, μέχρι που τελικώς τη διαλύσανε.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ Φτου! Κι άλλη καμιά δεν είναι τέτοια;
ΕΠΟΠΑΣ Πάντως εγώ δεν ξέρω. Εκτός...
ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Εκτός;
ΕΠΟΠΑΣ Εμείς που είμαστε πουλιά, τέτοια ζωή περνάμε σαν κι αυτή που θέλετε. Χωρίς σκοτούρες, βάσανα, φτώχεια και στενοχώριες. Γλυκιά ζωή και ξέγνοιαστη. Ζωή και κότα!

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Δηλαδή;
ΕΠΟΠΑΣ Να, πρώτα πρώτα, τα πουλιά δεν έχουν πορτοφόλι. Τι να το κάνουν, αφού ό,τι θέλουν τσιμπολογάνε απ' τους αγρούς χωρίς λεφτά!...

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ Ωραίο αυτό. Τζάμπα να τρως ό,τι τραβάει η ψυχή σου. Κι άμα δεν έχεις πορτοφόλι, γλυτώνεις κι απ' τους κλέφτες – τι να σου κλέψουνε;
ΕΠΟΠΑΣ Εμ, βέβαια. Τρώμε ό,τι θέλουμε απ' τους κήπους, απ' τα χωράφια κι απ' τα δέντρα, χωρίς να πρέπει να πληρώσουμε στο τέλος. Κι έτσι δε χρειαζόμαστε λεφτά.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Κι ούτε νοίμι πληρώνετε;
ΕΠΟΠΑΣ Σε ποιον; Αφού τα σπίτια μας μονάχοι μας τα φτιάχνουμε. Με χόρτα και με λάσπη.
ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ Και ρούχα; Δεν αγοράζετε απ' τα μαγαζιά σακάκια και πουκάμισα και σάβρακα;
ΕΠΟΠΑΣ Τι να τα κάνουμε; Αφού έχουμε ωραίες φορεσιές από φτερά.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Δηλαδή όλα τζάμπα τα 'χετε;
ΕΠΟΠΑΣ Και βέβαια.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ & ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ Αυτή είναι πόλη! Εδώ θα μείνουμε.
ΕΠΟΠΑΣ Πού εδώ;
ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Εδώ, στην πόλη των πουλιών.

ΕΠΟΠΑΣ Μα εδώ δεν είναι πόλη. Είναι μονάχα η δική μου η φωλιά. Δε φτιάχνουν πόλεις τα πουλιά.
ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ Δε φτιάχνουν πόλεις; Και γιατί;
ΕΠΟΠΑΣ Γιατί δεν είναι άνθρωποι. Μονάχα εσείς οι άνθρωποι μαζεύετε πολλοί μαζί και πόλεις πολυάνθρωπες σκαρώνετε. Μεις τα πουλιά πετάμε εδώ κι εκεί κι όπου μας έρθει χτίζουμε φωλιά. Κακώς.
ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Πολύ κακώς.
ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ Δεν είναι πράμα αυτό να φτερουγάτε συνεχώς εδώ κι εκεί και πόλη να μην έχετε.
ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Σωστά. Πρέπει ένα μέρος σταθερό να βρείτε και πόλη να το κάνετε.
ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ Γιατί έτσι που γυρνάτε μια αριστερά μια δεξιά, σ' όλα τα πλάτη και τα μήκη, θα καταντήσετε στο τέλος σαν τον Μίκη.
ΕΠΟΠΑΣ Θεός φυλάξοι!
ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Αυτό πρέπει ν' αλλάξει. Πρέπει όλα τα πουλιά να μαζευτείτε και μια ωραία πόλη να ιδρύσετε.
ΕΠΟΠΑΣ Μα πώς;
ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Κανονικά. Όλος αυτός ο αέρας δεν είναι δικό σας μονοπάλιο;
ΕΠΟΠΑΣ Είναι.
ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ Και δεν τον έχετε απόλυτα δικό σας;
ΕΠΟΠΑΣ Απόλυτα.
ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Αφού λοιπόν όλος ο αέρας είναι δικό σας, μονοπάλιο απόλυτο, πόλη μπορείτε να τον κάνετε.
ΕΠΟΠΑΣ Πώς δηλαδή;
ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Θα χτίσετε έναν τοίχο γύρω γύρω...
ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ Θα περιφράξετε όλο τον αέρα...
ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Θα βάλετε σκοπιές στις πολεμίστρες...

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ Και τους ανθρώπους να περνάνε δε θ' αφήνετε.
ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Ούτε και τους θεούς να πλησιάζουν.
ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ Κι όπως εμείς απ' την Αθήνα, αν θέλουμε να πάμε στη Χαλκίδα, πληρώνουμε διόδια για να περάσουμ' απ' την Εθνική οδό...
ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Έτσι κι εδώ. Όποιος θέλει να περάσει θεός, να πάει στους ανθρώπους για κάποια του βρομοδουλειά, διόδια θα πληρώνει στα πουλιά.
ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ Κι απ' τους ανθρώπους που κάνουνε θυσίες στους θεούς και ψήνουνε σφαχτάρια, δε θα περνάει η μυρουδιά απ' τις ψησταριές, να φχαριστιέται ο Δίας, αν πρώτα στα πουλιά, σε σας, δε δίνουνε οι άνθρωποι κεχρί και καναβούρι και σπόρους από στάρι και κριθάρι.
ΕΠΟΠΑΣ Καλά τα λέτε. Μ' αρέσει τρομερά αυτή η ιδέα. Να φτιάξουμε μια πόλη των πουλιών, μια... πουλοπόλη, και να περνάμε ωραία: Σταθείτε να φωνάξω και τ' άλλα τα πουλιά ν' ακούσουνε το σχέδιό σας το σοφό κι όλοι μαζί ν' αποφασίσουμε.
ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Και πώς θα τα φωνάξεις;
ΕΠΟΠΑΣ Έχω έναν τρόπο εγώ που όλα θα ξυπνήσουν και θά 'ρθουν κατά δω.
ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ Όλα; Να το πιστέψω και να μην το δω.
ΕΠΟΠΑΣ Εδώ στο θάμνο μέσα κοιμάται τ' αηδονάκι. Θα το φωνάξω εγώ να κελαηδήσει με τη γλυκιά φωνούλα του και τ' άλλα να ξυπνήσει.

ΤΡΑΓΟΥΔΙ 2

*Εύπνα, γλυκιά μου συντροφιά,
 Αηδόνα μου γλυκόλαλη,
 κι έλα να πεις ένα σκοπό
 με τη φωνή σου την καλή.*

*Απ' το χρυσό λαρύγγι σου
 κυλάνε νότες μαγικές.
 Κι όποιος σ' ακούει να κελαηδάς
 μες στην καρδιά γλυκά τον καις.*

*Λάλα το πάλι, Αηδόνα μου,
 το πιο κρυφό μεράκι σου
 να βαλαντώσουν κι οι θεοί
 από το μινόρακι σου.*

Ακούγεται το κελάηδημα της ΑΗΔΟΝΑΣ.

ΕΠΟΠΑΣ

*Όχ, μάνα μου, τι γλύκα! Πώς κελαηδά τ' Αηδόνι!
 Σαν τον Λουκιανό τον...*

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Σσσσς... Πάψε πια! Άσ' τον Λουκιανό κι άκου τον Λέκκα.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

Ποιο Λέκκα;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

*Τον Έποπα θέλω να πω. Θα ξανατραγουδήσει.
 Τον βλέπεις; Ετοιμάζεται.*

ΤΡΑΓΟΥΔΙ 3

ΕΠΟΠΑΣ

*Εποποιΐ, εποποιΐ, εποποποιΐ!
 Πόι, πόι, πόι, πόι, πόι, πόι
 και πίου-πίου-πίου-πιό
 ελάτε όλοι τώρα εδώ.*

Πουλιά μεγάλα και μικρά,
 πουλάκια και πουλόπουλα,
 θαλασσοπούλια, αγριοπούλια,
 αητοί, γεράκια, περιστέρια,
 και χελιδόνια και τρυγόνια,
 τσίχλες, ορτύκια, πέρδικες,
 μπεκάτσες, κουκουβάγιες,
 μελισσοουργοί, συκοφαγάδες,
 οι πελαργοί κι οι πελεκάνοι,
 σπουργίτια, σπίνοι, σουσουράδες,
 κούκοι, κοτσύφια, κάργες, μπούφοι,
 ελάτε εδώ γιατί έχω νέα,
 που θα τα πιείτε μονορούφι!
 Εποποί, εποποί, εποποί!

(Πρόζα.): Τόρο-τόρο-τόρο τιξί!
 Κουκουβάου-κουκουβάου!
 Τόρο-τόρο-λιλιλίξ!
 Ελάτε εδώ όλα τα πουλιά,
 γιατί ήρθε απ' την Αθήνα
 ένας μοντέρνος γεροντάκος,
 ν' αλλάξει τα έθιμά μας τα παλιά,
 καινούργια φέρνει σχέδια,
 αμόλυβδα και καταλυτικά!
 Άκουσες, Ευελπίδη; Σε είπε «γεροντάκο».
 Για σένα το λέει, Πεισθέταιρε;...
 Πού 'ν' τα όμως τα πουλιά; Βλέπεις κανένα να
 'ρχεται;
 Ούτε φτερό.
 Κρίμα στα «τόρο-τόρο» και στα «πίου-πίου»
 του.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Α' ΠΟΥΛΙ
 ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ
 ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ
 ΕΠΟΠΑΣ
 ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ
 ΕΠΟΠΑΣ
 Β' ΠΟΥΛΙ
 ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ
 ΕΠΟΠΑΣ
 Γ' ΠΟΥΛΙ
 ΕΠΟΠΑΣ

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ
 ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ
 Δ' ΠΟΥΛΙ

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ
 ΕΠΟΠΑΣ
 ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ
 ΕΠΟΠΑΣ

ΠΟΥΛΙ Α'

(Μπαίνει καμαρωτό.) Τοροτίξ-τοροτίξ!..
 Κοίτα!
 Οχ! Τι πουλί είναι τούτο; Πώς το λένε;
 Μαντραχαλόπουλο.
 Κι εκείνο το άλλο που 'ρχεται;
 Αυτή είναι Γαλοπούλα.
 Γλου-γλου-γλου-γλου!...
 Τι λέει;
 Δεν ξέρω. Μιλάει γαλλικά.
 Ήρθα κι εγώ! Τιριτι-τιό, τιριτι-τιό!
 Καλώς τηνε την Πέρδικα που περπατεί λεβέ-
 ντικά.
 Άκουσες, Ευελπίδη; Αυτή είναι πέρδικα.
 Και πολύ πουλί.
 Τσίου-τσίου-τσίου...
 Τσιν-τσεν-τσίου-τσον...
 Και τούτο πάλι; Κινέζικα μιλάει.
 Ναι, είναι κινέζικο πουλί.
 Και πώς το λένε;
 Κιρκινέζο.

ΤΡΑΓΟΥΔΙ 4

Και πίο-πίο, πίο-πιο...
 Και ποιο παιδάκι θά 'ρθει γρήγορα εδώ;
 Και ποιο παιδάκι θα φορέσει καπελάκι
 για να κάνει εδώ μαζί μας το πουλάκι;
 Πίο-πίο-πίο-πίο,
 βάλτε μύτη και λοφίο,
 τα χεράκια σας κουνήστε σα φτερά
 και μαζί μας τραγουδήστε με χαρά! (δισ)

Και πίο-πίο, πίο-πιο...
Και ποιος μας φώναξε και τρέξαμ' όλα εδώ;
Ποιος μας θέλει, πού μας θέλει, τι μας θέλει;
Μήπως θέλει να μας δείξει κάνα αμπέλι;

Πίο-πίο-πίο-πίο...

Βάλτε μύτη και λοφίο.
Τα χεράκια σας κουνήστε σαν φτερά
και μαζί μας τραγουδήστε με χαρά! (δισ)

Α' ΠΟΥΛΙ

Β' ΠΟΥΛΙ

Γ' ΠΟΥΛΙ

Δ' ΠΟΥΛΙ

ΕΠΟΠΑΣ

Λοιπόν; Ποιος μας φώναξ' εδώ πέρα;
Ποιος γλου-γλού, μας γλου-γλου-γλού-γλου στον
αέρα;

Ποιος με θέλει, πού με θέλει, τι με θέλει;
Τσίου-τσίου, τσίου-τσεν, τσίου-τσι, τσέλι;
Εγώ σας φώναξα, συνάδελφοι,
συγκάτοικοι στους θάμνους και στα δέντρα,
συνταξιδιώτες σ' όλα τ' ουρανού τα κέντρα,
συντρόφισσες και σύντροφοι,
συνφτερωτά μου, συν-πουλιά μου!
Σας φώναξα γιατί ήρθε κάποιος άνθρωπος απ'
την Αθήνα...

Άνθρωπος;

Κι έχει και κάποιο φίλο του παρέα...

Δύο άνθρωποι;

Βοήθεια!

Παγίδα!

Προδοσία!

ΠΟΥΛΙΑ

ΕΠΟΠΑΣ

ΠΟΥΛΙΑ

Α' ΠΟΥΛΙ

Β' ΠΟΥΛΙ

Γ' ΠΟΥΛΙ

ΤΡΑΓΟΥΔΙ 5

Και πίο-πίο, πίο-πιο...
Πιστέψαμε τον Τσαλαπετεινό
και στον άνθρωπων την παγίδα έχουμε πέσει.
Άντε όλοι μαζί να τους βγάλουμε απ' τη μέση!

- Επίθεση...

- Απάνω τους...

- Κυκλώστε τους...

- Τσιμπήστε τους...

Πίο-πίο-πίο-πίο...

Διώξ' τους, διώξ' τους και τους δύο.

Έξω οι άνθρωποι που πιάνουν τα πουλιά
και τα τρώνε και τα κλείνουν σε κλουβιά!

Δ' ΠΟΥΛΙ

ΠΟΥΛΙΑ

Α' ΠΟΥΛΙ

Β' ΠΟΥΛΙ

Γ' ΠΟΥΛΙ

Δ' ΠΟΥΛΙ

ΕΠΟΠΑΣ

ΠΟΥΛΙΑ

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ΠΟΥΛΙΑ

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

(Πρόζα.) Μας πρόδωσε ο Έποπας, ο Τσαλαπε-
τεινός...

Κι έφερε εδώ ανθρώπους!

Εχθρός μας είν' ο άνθρωπος.

Ο άνθρωπος μας πιάνει.

Ο άνθρωπος μας κλείνει σε κλουβιά.

Και μας μαδάει και μας ψήνει και μας τρώγει!

Μα όχι, βρε πουλάκια μου. Αυτοί είναι οικο-
λόγοι.

Οικολόγοι;

Ναι, ναι... κι ιδεολόγοι!

Ιδεολόγοι; Δηλαδή;

Να... έχουμε ιδέες... ιδανικά... Δεν τρώμε εμείς
πουλάκια. Είμαστε ιδεολόγοι!

Α΄ ΠΟΥΛΙ
ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

Και τι τρώτε;
Συνήθως καρπαζιές. Και καμιά φασολάδα κά-
που κάπου.

Β΄ ΠΟΥΛΙ
ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

Κι εδώ τι θέλετε; Μπρος, μίλα!
Να σας τα πει καλύτερα ο Πεισθέταιρος, που εί-
ναι στο μπλα-μπλα πιο δυνατός. Είναι κι αυτός ι-
δεολόγος, μα... χαρισματικός. Λέγε, Πεισθέταιρε.
Αγαπητοί μου συμ-πουλίτες. Εγώ κι ο φίλος μου
από δω είμαστε απ' την Αθήνα.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Α΄ ΠΟΥΛΙ
ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

Την πόλη που 'χει για προστάτισσα τη θεά Αθηνά;
Την είχε κάποτε. Τώρα την ξέχασε λιγάκι.

Β΄ ΠΟΥΛΙ
ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

Και ποια έχει τώρα για θεά;
Τη Μενεγάκη!

Γ΄ ΠΟΥΛΙ

Τι λες; Και σύμβολο δεν είναι της Αθήνας η κου-
κουβάγια τώρα πια;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Δ΄ ΠΟΥΛΙ

Τώωωωρα η κουκουβάγια! Πάει αυτή.
Και ποιο έχει τώρα η Αθήνα για σύμβολό της
πρώτο πρώτο;

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

Το ΛΟΤΤΟ!

ΕΠΟΠΑΣ

Μα πάψτε πια τις ερωτήσεις κι αφήστε τον Πει-
σθέταιρο να μας τα πει με τη σειρά. Λέγε, Πει-
σθέταιρε.

ΤΡΑΓΟΥΔΙ 6

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

*Έναν καιρό και μια φορά,
όλο τον κόσμο τον κυβερνούσαν τα πουλιά.
Πριν απ' τους βασιλιάδες και τους
πρωθυπουργούς
τα πάντα ανήκαν στα κοτσύφια και στους
μελισσοουργούς.*

*Πριν βγουν οι αυτοκράτορες και οι
μαχαραγιάδες,
πριν απ' τους ανθρωπιστικούς βομβαρδισμούς,
ο κόσμος ζούσε ήσυχα, χωρίς εξοπλισμούς,
χωρίς πολέμους, σύνορα, χωρίς εθνικισμούς.
Οι άνθρωποι δουλεύανε και κάνανε παιδιά,
τα ζώα ήταν ήμερα, οι λύκοι σαν αρνιά.
Πάνω στη γη τα ζώα και οι άνθρωποι,
στη θάλασσα τα ψάρια κάνανε φωλιά,
και πάνω απ' όλους μας πετούσαν τα πουλιά.
Απ' όλους τους ανθρώπους πιο ψηλά είσαστ'
εσείς.*

*Ψηλά στον ουρανό φτεροκοπούσατε
κι όλες μας τις δουλειές και τη ζωή μας όλη
εσείς την κυβερνούσατε.*

Α΄ ΠΟΥΛΙ

Εμείς;

Β΄ ΠΟΥΛΙ

Πώς δηλαδή;

Γ΄ ΠΟΥΛΙ

Γλού-γλου-γλου-γλού, τον κόσμο κυβερνούσαμε;

Δ΄ ΠΟΥΛΙ

Τσίου; Τσιν-τσίου; Τσίου;

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

Τα παραλές μου φαίνεται. Για κόψε κάτι...

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Σουτ! Ξέρω εγώ τι λέω.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

Κι εγώ σου λέω πως στο τέλος θα μας δείρουνε.

ΕΠΟΠΑΣ

Λέγε, Πεισθέταιρε. Συνέχισε. Πώς δηλαδή το εν-
νοείς πως τα πουλιά τον κόσμο κυβερνούσαν;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Γιατί πριν να ρωτήσουν τα πουλιά, οι άνθρω-
ποι καμιά δουλειά δεν ξεκινούσαν. Δεν άρχιζε
να σπέρνει ο γεωργός πριν να 'ρθει το φθινό-
πωρο.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

Και πώς το καταλάβαινε πως το φθινόπωρο έρ-
χεται;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Βλέποντας τα τρυγόνια στον ουρανό να φεύγουν προς το νότο.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ Και τα χελιδονάκια! Ν' αφήνουν τις φωλίτσες τους τις ανοιξιάτικες και να πετούν ξανά για μέρη πιο ζεστά.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Κι ο ναυτικός; Πότε έδενε στο λιμανάκι το καράβι του και άραζε στο τζάκι;

ΠΟΥΛΙΑ Το χειμώνα!

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ Και πώς το καταλάβαινε ότι έρχεται χειμώνας και πως στη θάλασσα φουρτούνα θα ξεσπάσει;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Βλέποντας τα πουλιά να χαμηλοπετάνε και κύκλους ταραγμένους να κάνουνε πάνω απ' τη γη.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ Και πότε πάλι σήκωνε την άγκυρα και ξεκινούσε για μακρύ θαλασσινό ταξίδι;

ΠΟΥΛΙΑ Πότε; Πότε; Πότε;

ΕΠΟΠΑΣ Την άνοιξη! Ε, κυρ Ευελπίδη;

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ Βεβαίως! Σαν έβλεπε τα χελιδόνια να ξανάρχονται.

Α' ΠΟΥΛΙ Ποποπό! Αλήθεια, τίποτα δεν κάνανε οι άνθρωποι αν δε ρωτούσαν πρώτα τα πουλιά.

Β' ΠΟΥΛΙ Γλου-γλου-γλου-γλου!

Γ' ΠΟΥΛΙ Τίρι-τι-τιο!

Δ' ΠΟΥΛΙ Τσιν-τσίου-τσεν!

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Και πριν να φτιάξουν ξυπνητήρια οι άνθρωποι, πώς ξύπναγαν να πάνε στη δουλειά τους;

ΠΟΥΛΙΑ Πώς ξύπναγαν, πώς ξύπναγαν;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Τους ξύπναγε ο...

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ Τους ξύπναγε ο...

ΕΠΟΠΑΣ Το βρήκα! Κικιρίκουσουου!

ΠΟΥΛΙΑ Ο κόκορας!

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Πουλί!

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ Και τα παλιά παλιά τα χρόνια, που δεν υπήρχαν τα κινητά, πώς στέλνανε οι άνθρωποι μηνύματα;

ΠΟΥΛΙΑ Με περιστέρια!

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Πουλιά – πάλι πουλιά!

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ Κι ούτε σου παρακολουθούσαν τότε το τηλέφωνο, ούτε σ' το κόβανε άμα δεν είχες να πληρώσεις.

ΕΠΟΠΑΣ Έχετε δίκιο, φίλοι μου. Τα χρόνια τα πολύ παλιά όλο τον κόσμο κυβερνούσαν τα πουλιά.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Γι' αυτό κι ακόμα, μέχρι σήμερα, οι άνθρωποι θυμούνται εκείνη τη χρυσή εποχή που τα πουλιά βασίλευαν, κι όταν μιλάνε, λένε φράσεις σαν κι αυτή: «Και του πουλιού το γάλα!»

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ Δηλαδή έχουμε απ' όλα τα καλά.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ «Πετάω απ' τη χαρά μου!», δηλαδή χάρηκα κι έγινα πουλί.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ Κι όταν κάποιον πολύ τον αγαπάμε, πώς τον φωνάζουμε;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ «Πουλάκι μου!»

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ Κι όταν κρυβόμαστε στ' αστεία, πώς φωνάζουμε;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ «Κούκου-κούκου», όπως ο κούκος, το πουλί.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ Κι όταν μαθαίνουμε ένα μυστικό, τι λέμε;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ «Μου το 'πε ένα πουλάκι!»

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ Κι όταν φωτογραφία μάς βγάζουνε;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ «Κοίτα, κοίτα, θά 'βγει το πουλάκι!»

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ Και τσίσα μας πώς κάνουμε;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Με το «πουλάκι» μας.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ Και όταν κάποιος είναι έξυπνος, λέμε πως πιάνει...

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ «Πουλιά στον αέρα!»

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ Σαν τον Πεισθέταιρο από δω.
ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Κι αυτόν που έχει μυαλό σαν του Ευελπίδη πώς τον λέμε;
ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ Πώς, πώς, πώς, Πεισθηταιρούλη;
ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Τον λέμε «χαζοπούλι».
ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ Εμένα είπες χαζοπούλι; Είσαι μπούφος!
ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Κι εσύ είσαι κουτορνίθι!
ΕΠΟΠΑΣ Ε, φτάνει, φτάνει. Καταλάβαμε.
 Έχετε δίκιο. Το 'χαμε ξεχάσει πως δύναμη έχουν τα πουλιά τόσο μεγάλη. Λοιπόν, τι λέτε; Θα γίνουμε και πάλι του κόσμου κυβερνήτες εμείς με τα λοφία μας, με τα φτερά και τις μεγάλες μύτες;
ΠΟΥΛΙΑ Ναι!
Α' ΠΟΥΛΙ Ζήτη τα πουλιά!
Β' ΠΟΥΛΙ Εδώ και τώρα εξουσία!
Γ' ΠΟΥΛΙ Ζήτη η Χώρα των Πουλιών!
ΠΟΥΛΙΑ Ζήτη!

ΤΡΑΓΟΥΔΙ 7

Α' ΠΟΥΛΙ Αυτός ο γέρος ο καλός
 καλά μας τα 'πε, φίλοι μου,
 γι' αυτό όλοι τώρα γύρω του
 πιαστείτε απ' το μαντίλι μου,
 χορό να σύρουμε συρτό,
 για να του πούμε «φχαριστώ».

ΟΛΟΙ Κι άιντε με τσίου-τσίου όλοι
 φτιάξτε μια πόλη-περιβόλι. (δισ)

Β' ΠΟΥΛΙ Το πρώτο βήμα πάει μπροστά
 και πηδηχτό το δεύτερο,
 χορεύοντας δοξάζουμε
 το φίλο μας Πεισθέταιρο
 και θα τον κάνουμε αρχηγό,
 πάντα μαζί μας να 'ν' εδώ.

ΟΛΟΙ Κι άιντε με τσίου-τσίου όλοι
 φτιάξτε μια πόλη-περιβόλι. (δισ)

Γ' ΠΟΥΛΙ Πόλη θα φτιάξουμε λαμπρή,
 πόλη πουλιών χαρούμενων,
 χορέψτε, τραγουδήστε την
 την πόλη των πετούμενων,
 κουνάτε πόδια και φτερά,
 κάντε χορό, κάντε χαρά.

ΟΛΟΙ *Κι άιντε με τσίου-τσίου όλοι
 φτιάξτε μια πόλη-περιβόλι. (δισ)

ΕΠΟΠΑΣ Μπράβο, πουλάκια μου! Καλά χορέψατε
 και τραγουδήσατε σπουδαία.
 Μα τώρα ήσυχα καθίστε γύρω γύρω,
 γιατί ήρθε η ώρα η καλή
 να κελαηδήσει ένα πουλί
 που τώρα θα βγει απ' την κρυψώνα:
 Η δεσποινίς Αηδόνα!

Βγαίνει η ΑΗΔΟΝΑ.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ Μανούλα μου, τι όμορφο πουλάκι!

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Θα κελαηδήσει τώρα. Σώπα ν' ακούσουμε, Ευελπίδη.

ΕΠΟΠΑΣ

Ακούστε το τραγούδι της λιγάκι, κι ύστερα ελάτε στη φωλιά μου φτερά να σας φορέσω, πουλάκια να σας κάνω – αν μπορέσω!

ΤΡΑΓΟΥΔΙ 8

Β' ΠΟΥΛΙ

Έλα, αηδονάκι μου γλυκό, τραγούδι πες μας.

Γ' ΠΟΥΛΙ

Βάλσαμο ρίξε μαγικό μες στις καρδιές μας

Δ' ΠΟΥΛΙ

Τραγούδα, Αηδόνα, δώσε μας τη μουσική σου.

ΕΠΟΠΑΣ

Αυτή η πόλη είναι δική μας – και δική σου.

Η ΑΗΔΟΝΑ παίζει φλογέρα και χορεύει. Ο ΕΠΟΠΑΣ, Ο ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ και ο ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ βγαίνουν.

ΤΡΑΓΟΥΔΙ 9

ΧΟΡΟΣ

Εμπρός λοιπόν, τιο-τιο-τιο-τιγξ, μεγάλα και μικρά πουλιά την πόλη μας ν' ανοίξουμε σαν αγκαλιά.

Τιο-τιο-τιο-τιγξ – με τα φτερά και με τις μύτες τις γερές στη θάλασσα να ρίξουμε τις συμφορές.

Είμαστ' εμείς τα φτερωτά και ντο-ρε-μι και σολ-λα-σι –τιο-τιο-τιο-τιγξ– θα χτίσουμε πόλη χρυσή.

Κι αν κάποιος θέλει, είτε μικρός είτε μεγάλος θεατής, εδώ να ζήσει, ας μας το πει: τιο-τιο-τιο-τιγξ.

Τιο-τιο-τιο-τιγξ, τιο-τιο-τιο-τιγξ, πες το μου ακόμα μια φορά, τιο-τιο-τιο-τιγξ, και νιώθεις σαν να 'χεις φτερά!

Με το τέλος του τραγουδιού φωτίζεται ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ. Χτυπάει τα τελευταία δυο τρία πλήκτρα στη γραφομηχανή του και ύστερα βγάζει το χαρτί και διαβάζει αυτό που υποτίθεται ότι μόλις έγραψε.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ

Όλα τα πουλιά ήταν ενθουσιασμένα. Η ιδέα του Πεισθέταιρου να φτιάξουν τη δική τους χώρα... Μια χώρα ονειρεμένη, καραμελοφτιαγμένη... τα είχε γεμίσει αισιοδοξία και όρεξη για δουλειά. Τι έπρεπε όμως να κάνουν; Από πού ν' αρχίσουν; Δεν ήξεραν. Έπρεπε να ρωτήσουν τον Πεισθέταιρο. Τον Πεισθέταιρο; Μα... πού είναι ο Πεισθέταιρος; Πού πήγε; Μήπως μετάνιωσε κι έφυγε;

Μπαίνουν ο ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ και ο ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ στολισμένοι με φτερά.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

Χα-χα-χα-χα!

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Τι γελάς, μωρέ;
 ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ Χα-χα... με τα φτερά σου.
 ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Γιατί, τι έχουνε;
 ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ Σαν μαδημένος κόκορας είσαι. Χα-χα-χα-χα!
 ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Κι εσύ είσαι σαν ξεπουπουλιασμένη κουκου-
 βάγια.
 Α΄ ΠΟΥΛΙ Αφήστε τ' αστεία και πείτε μας, τώρα τι κά-
 νουμε;
 Β΄ ΠΟΥΛΙ Γλου-γλου-γλου;
 Γ΄ ΠΟΥΛΙ Τριτιτιό;
 Δ΄ ΠΟΥΛΙ Τσιν-τσιου-τσεν;
 ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Πρώτα πρώτα πρέπει ένα όνομα να βρούμε για
 τη χώρα μας.
 ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ Σωστά! Πώς να τη βγάλουμε τη Χώρα των Που-
 λιών;
 ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Πώς σας φαίνεται το «Χελιδονία»;
 ΠΟΥΛΙΑ (Όλα μαζί.) Γλου-γλου-γλου!
 Τριτιτιό... τριτιτιό!
 Πίου-πιου-πιου-πιο!
 Τσεν-τσιν-τσον-τσιου-τσιο!...
 ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ Δεν τους αρέσει το «Χελιδονία». Μοιάζει με το
 «Μακεδονία» και φοβούνται πως με τέτοιο όνο-
 μα η χώρα... δε θ' αναγνωριστεί!
 Α΄ ΠΟΥΛΙ Κι ύστερα η χώρα μας δε θα 'ναι μόνο των χελι-
 δονιών. Όλα τα είδη των πουλιών ελεύθερα εδώ
 πέρα θα φτεροκοπάνε.
 ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Τότε να τη βαφτίσουμε «Δημοκρατία των Φτε-
 ροκοπίων».
 Γ΄ ΠΟΥΛΙ Α πα-πα-πα-πα! Ούτε αυτό το όνομα μ' αρέσει.
 Β΄ ΠΟΥΛΙ Η χώρα μας χρειάζεται ένα όνομα μεγάλο και
 τρανό. Ας πούμε... Γλου-γλου-γλου-γλου-γία!

Δ΄ ΠΟΥΛΙ 'Η πιο καλά... Τσιν-τσιου-τσεν-τσιγία!
 Α΄ ΠΟΥΛΙ Ναι, αλλά πρέπει το όνομα της χώρας μας να
 'χει μέσα και κάτι από τον ουρανό. Αφού όλοι ε-
 μείς στα σύννεφα πετάμε. Ας πούμε... «Συννε-
 φο... μπλα-μπλαγία».
 ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Στάσου, το βρήκα. Πώς αλλιώς λέγονται τα σύν-
 νεφα;
 ΠΟΥΛΙΑ Νεφέλες;
 ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Κι ο κούκος που πρώτος κελαηδάει την άνοιξη
 πώς λέγεται αλλιώς;
 ΠΟΥΛΙΑ: Κόκκυξ.
 ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Ε, «νεφέλες», που 'ν' τα σύννεφα, και «κόκκυξ»,
 που 'ν' ο κούκος, τη χώρα θα τη βγάλουμε...
 «Νεφελοκοκκυγία»...
 ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ Ωραίο όνομα! Θυμίζει ανοξιάτικο ουρανό.
 ΟΛΟΙ Ζήτω η Νεφελοκοκκυγία!
 ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Ένα δύο τρία και!

ΤΡΑΓΟΥΔΙ 10

Με το ένα, με το δύο, με το τρία,
 δίνω τέμπο και αρχίζει η μουσική,
 τραγουδάμε για μια χώρα μαγική
 που τη βγάλαμε Νεφελοκοκκυγία!

Νεφελοκοκκυγία, Νεφελοκοκκυγία,
 χώρα ειρηνική,
 γεμάτη μουσική,
 γεμάτη ευτυχία!

Με το ένα, με το δύο, με το τρία,
 φτιάχτε λάσπη, φέрте πέτρες και κλαδιά,

να τη χτίσουμε τη χώρα μας, παιδιά,
που τη βγάλαμε Νεφελοκοκκυγία!

Νεφελοκοκκυγία, Νεφελοκοκκυγία,
χώρα ειρηνική,
γεμάτη μουσική,
γεμάτη ευτυχία!

Με το ένα, με το δύο, με το τρία,
να την έτοιμη η χώρα των πουλιών,
χώρα φλάουτων, κλαρίνων και βιολιών,
ζήτω, ζήτω η Νεφελοκοκκυγία.

Νεφελοκοκκυγία, Νεφελοκοκκυγία,
χώρα ειρηνική,
γεμάτη μουσική,
γεμάτη ευτυχία!

Κατά τη διάρκεια του τραγουδιού, ο ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ
ΠΟΥΛΙΩΝ αλλάζει το σκηνικό. Το χέρσο χωράφι
μεταμορφώνεται σε μια πόλη ονειρεμένη, ιδανική.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ
ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ
ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ
ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ
ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ
ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ
ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ
ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Αααα... Πολύ το φχαριστήθηκα!
Και πού 'σαι ακόμα... Τρέχα, Ευελπίδη.
Πού να τρέξω;
Σε διορίζω!
Υπουργό Εθνικής Οικονομίας;
Όχι, παραγιά της Φτερωτής Πολεοδομίας.
Και τι θα κάνω;
Θα βοηθάς αυτούς που χτίζουνε το τείχος γύρω
απ' τη Νεφελοκοκκυγία. Θα κουβαλάς χαλίκι,
τούβλα και δοκάρια, θα ανακατεύεις χώμα και

νερό να φτιάχνεις λάσπη, θα καλουπώνεις, θα
καρφώνεις, θα σοβαντίζεις, θα μερεμετίζεις, θα
πέφτεις απ' τη σκαλωσιά και θα χτυπάς το γό-
νατο κι ύστερα θα σηκώνεσαι και θα ξανανε-
βαίνεις. Το βράδυ θα φροντίζεις να μη σβήσουν
οι φωτιές και θα φυλάς σκοπιά ως το πρωί μη
μας την πέσουν οι εχθροί.

Και πότε θα κοιμάμαι;

Ποτέ. Να κοιμηθούμε ήρθαμε εδώ πέρα;

Μα...

Δεν έχει «μα»! Τρέχα. Αν θέλεις πόλη μάλλινη,
μελένια, μαλακιά, πρέπει να ιδρώσεις πρώτα.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ
ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ
ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ
ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙ 11

Άμα θες τ' όνειρό σου
να το βλέπεις ξυπνητός,
συγκεντρώσου.
Μην ξοδεύεις αραχτός
τον καιρό σου.

Δε θα πέσει από τον Άρη
κάποια ουράνια μηχανή
να σε πάρει,
να σε πάει εκδρομή
στο φεγγάρι.

Των ονείρων σου η χώρα
θέλει κόπο να φτιαχτεί.
Κράνος φόρα,
πάρε ανάσα δυνατή
και προχώρα.

Έχει ζόρι κι ανηφόρα,
άμα θέλεις να χτιστεί
τούτ' η χώρα.
Για να μη μας γκρεμιστεί
– κούφια η ώρα!

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

Αχ, βρε Πεισθέταιρε. Αχ, βρε Πεισθέταιρε!
Εσύ μου έταξες τον ουρανό με τ' άστρα
και τώρα μ' έβαλες να χτίζω κάστρα!

Ο ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ βγαίνει.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ΙΕΡΕΑΣ

Και τώρα εσείς. Πολλές δουλειές υπάρχουν. Εσύ...
(Μπαίνει φουριόζος.) Εδώ είναι, τέκνα μου, η και-
νούργια χώρα...

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ΙΕΡΕΑΣ

Ποιος είν' αυτός που έρχεται με φόρα;
... που τηνε λένε Νεφελοκοκκυγία;

ΠΟΥΛΙΑ

Εδώ είναι.

ΙΕΡΕΑΣ

Ευλογημένη χώρα και αγία.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Τι θέλετε, πάτερ;

ΙΕΡΕΑΣ

Να κάνω αγιασμό. Χμ-γκ! Υπέρ του μακαριστά-
του Αρχι-ιέρακος ημών Φτερ-ραμφείμ, υπέρ της
αρπαγίας και ενδόξου ημών κορακογενείας, υ-
πέρ του χορτασθήναι ημάς και πρησθήναι τας
κοιλίας ημών, του τυρίου δεηθώωμεν...

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Τι λέει αυτός, μωρέ, ποιανού τυρίου;

ΙΕΡΕΑΣ

Κεφαλοτυρίου, ψωμοτυρίου, γαλοτυρίου, φέτας,
γραβιέρας, μανουριού και αγίου κασεριού το α-
νάγνωσμα!

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Ποιος είν' αυτός ο πονηρός, μωρέ, μήπως, τον
ξέρετε;

Α' ΠΟΥΛΙ

Είναι κοράκι που μυρίστηκε φαί και κάνει τον
παπά για νατσιπολογήσει.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Ουστ από δω!

ΙΕΡΕΑΣ

Ορίστε;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Δρόμο, λέω. Λάθος πόρτα χτύπησες.

ΙΕΡΕΑΣ

Εδώ δεν είναι που φτιάχνουν πόλη τα πουλιά;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Ναι, κι έχουμε πολλή δουλειά.

ΙΕΡΕΑΣ

Και πώς θα ευτυχήσει η πόλη σας

δίχως παπάδες ρασοφόρους;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Για να ευτυχήσει η πόλη μας,

λέμε να διώξουμε τους τρακαδόρους.

ΙΕΡΕΑΣ

Μα εγώ ήρθα για να ευλογήσω...

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Τα γένια σου, το ξέρουμε.

ΙΕΡΕΑΣ

Φέρε, πουλάκι μου, τα φαγητά να τα ευλογήσω.

Και το κρασί!

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Φέρε, πουλάκι μου, ένα ματσούκι να τον... χει-
ροτονήσω.

Βοήθα με κι εσύ!

*Κυνηγάνε τον ΙΕΡΕΑ με ξύλα, ώσπου να βγει απ'
τη σκηνή.*

ΠΟΥΛΙΑ

Χα-χα-χα-χα!...

Α' ΠΟΥΛΙ

Καλά να πάθει που ήθελε να φάει τζάμπα.

Β' ΠΟΥΛΙ

Γλου-γλου-γλου... Στη χώρα μας θα τρώει μονά-
χα όποιος δουλεύει.

Γ' ΠΟΥΛΙ

Τριπιτιό... Δε θέλουμε τεμπέληδες εδώ.

Δ' ΠΟΥΛΙ

Τσιν-τσιου-τσον-τσιν-τσεν... Εμπρός λοιπόν, δου-
λειά να πιάσουμε κι εμείς. Λέγε, Πεισθέταιρε. Τι
είναι να γίνει ακόμα;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Λοιπόν...

ΠΟΙΗΤΗΣ

(Μπαίνει ξαφνικά.)

Τον άντρα τον πολύπραγο τραγούδησέ μου, ω
Μούσα,
που ίδρωσε και μόχθησε την πόλη για να χτίσει,
την πόλη την πανέμορφη, τη χλιοδοξασμένη.
Την πόλη που λεγότανε Νεφελοκοκκυγία
κι ήτανε πόλη των πουλιών που λιάζονταν
στον ήλιο.

Κι ήτανε πούλια που 'λαμπε και που
ηλιοστραφτολόγαε...

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Άλλο πάλι τούτο!... Ποιος είσαι εσύ, για πες
μας.

ΠΟΙΗΤΗΣ Εγώ;...

Εγώ είμ' ένας μηδαμινός της Τέχνης Υπηρέτης
και στίχους γράφω ο δύστηχος,
δίστιχα γράφ' ο δόλιος.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Υπηρέτης είπες; Ξέρεις δηλαδή από δουλειά.
Πιάσε τη σκούπα.

ΠΟΙΗΤΗΣ Της Τέχνης Υπηρέτης!... Που λέει κι ο Όμηρος.
ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Α, μάλιστα... Κι εδώ πάνω τι ήρθες να κάνεις;

ΠΟΙΗΤΗΣ Ύμνο έχω συνθέσει για τη χώρα σας: «Νεφελο-
κοκκυγιάδα»! Να σας τον πω;

ΠΟΥΛΙΑ (Έντρομα.) Πίου-πίου-πόι-πόι-πόι!

Γλου-γλου-γλού-γλου. Γλου-γλόι!

Τιριτιτιό-τιριτιτιό-τιριτιτιό!

Τσιν-τσιν-τσόι-τσόι!

ΠΟΙΗΤΗΣ Ενθουσιάστηκαν τα πλήθη και μόνο στο άκου-
σμα του τίτλου. Θα σας τον πω: Χμ-γκ!

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Μα δε μου λες, πότε πρόλαβες και σκάρωσες κο-
τζάμου ύμνο για τη χώρα μας; Ακόμα δεν τη
φτιάξαμε!

ΠΟΙΗΤΗΣ Έχει φτερά η έμπνευση και γρήγορα πετάει... που

λέει κι ο Όμηρος. Χμ-γκ... Αρχίζω: « Η Νεφελο-
κοκκυγιάδα...»

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Δεν τ' αφήνεις γι' αργότερα, μαέστρο μου; Έ-
χουμε δουλειά.

ΠΟΙΗΤΗΣ

Θα σας το πω. Τα πλήθη το απαιτούν.

ΠΟΥΛΙΑ

(Πανδαμόνιο.)

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Άσ' το, να χαρείς τη φαλάκρα σου.

ΠΟΙΗΤΗΣ

Τι μου δίνεις για να μην το πω;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Τώρα μιλάς λογικά.

ΠΟΙΗΤΗΣ

Τι μου δίνεις;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Δε θα τα χαλάσουμε... Ε, παιδιά, τι λέτε; Να του
δώσουμε' ένα ρουχαλάκι να πάει στην ευχή; Αλ-
λιώς δε θα γλυτώσουμε από δαύτονε.

ΠΟΥΛΙΑ

Ναι! Ναι!...

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Να, πάρε αυτό το γιλεκάκι

ΠΟΙΗΤΗΣ

Το γιλεκάκι που φορώ

μου το 'χει λιώσει η Τέχνη!

Κι εσύ καινούργιο μου 'δωσες

που δε βρομάει και ζέχνει.

Μα, όπως λέει κι ο Όμηρος,

κοντό είν' το γιλεκάκι,

και δεν αξίζει τίποτα

χωρίς και το σακάκι.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Το λέει κι αυτό ο Όμηρος; Τι να κάνουμε... Άντε,
πάρε και το σακάκι, να μην κρυώνεις, φουκαρά
μου.

(Στο κοινό.) Πρέπει να βοηθάμε τους ποιητές.

Πάρ' το και πήγαινε.

ΠΟΙΗΤΗΣ

Πάω. Σε ανακηρύσσω επίσημο χορηγό μου. Ή
μάλλον, όπως θα λένε κάποτε οι απόγονοί μας,
«σπόνσορα»!

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Βρε, σπάσε, μη μετανιώσω και σ' τα πάρω πίσω.
ΠΟΙΗΤΗΣ Όχι!
ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Μη με ξαναπείς «σπόνσορα», γιατί θα σου πάρω και το παντελόνι! (Ο ΠΟΙΗΤΗΣ βγαίνει τρέχοντας.) Και τώρα, φίλοι μου, δουλειά!
ΧΡΗΣΜΟΛΟΓΟΣ (Μπαίνει τρέχοντας.) Μη! Μην ξεκινάς καμιά δουλειά προτού σου πω την τύχη σου!
ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Ποιος είσαι πάλι εσύ;
ΧΡΗΣΜΟΛΟΓΟΣ Ο Χρησμολόγος.
ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Τι είν' αυτό;
ΧΡΗΣΜΟΛΟΓΟΣ Λέω χρησμούς. Το μέλλον προφητεύω. Ζώδια, ωροσκόπια και τέτοια. Διαβάζω τ' άστρα και...
ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Άρπα την! (Φάπα.)
ΧΡΗΣΜΟΛΟΓΟΣ Τι βαράς, καλέ;
ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Για να δεις άστρα!
ΧΡΗΣΜΟΛΟΓΟΣ Τι ζώδιο είσαι, θα μου πεις;
ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Ζώο είσαι και φαίνεσαι.
ΧΡΗΣΜΟΛΟΓΟΣ Με ωροσκόπο;
ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Θα φας κι άλλη!
ΧΡΗΣΜΟΛΟΓΟΣ Πάντως το ωροσκόπιο το λέει καθαρά: «Όταν ο ήλιος περάσει στον Ερμή κι αρχίσει η ανάδρομη πορεία του Κρόνου, χώρα καινούργια θα χτιστεί με το όνομα Νεφελοκοκκυγία!»
ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Σοβαρά; Τώρα που τηνε χτίσαμε, εσύ... προβλέπεις πως θα χτιστεί;
ΧΡΗΣΜΟΛΟΓΟΣ Μη διακόπτεις. Και γράφει ακόμα το Ωροσκόπιο πως: «Ο χρησμολόγος που πρώτος θα φανεί να προφητέψει της χώρας τα μελλούμενα, πρέπει να πάρει κουστουμιά, καπέλο και πατούμενα!»
ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Γράφει «πατούμενα»;

ΧΡΗΣΜΟΛΟΓΟΣ Να το Ωροσκόπιο! Και γράφει ακόμα: «Τραπέζι πλούσιο να του κάνετε του Χρησμολόγου, με αρνί ψητό, ψωμί, τυρί, σαλάτες και συνκωτάκια λαδορίγανη...»
ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Γράφει και «συνκωτάκια λαδορίγανη»;
ΧΡΗΣΜΟΛΟΓΟΣ Να το Ωροσκόπιο! Και γράφει ακόμα πως: «Αν του κάνεις πλούσιο το τραπέζι μ' όλα αυτά, θα ευτυχήσεις και στο ΛΟΤΤΟ θα κερδίσεις πολλά λεφτά. Αν όμως του αρνηθείς, θα δυστυχήσεις, θ' αρρωστήσεις και θα μαραθείς».
ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Γράφει και πως θα μαραθώ;
ΧΡΗΣΜΟΛΟΓΟΣ Να το Ωροσκόπιο!
ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Δε μας τα λες καλά. Εγώ έχω ένα άλλο Ωροσκόπιο.
ΧΡΗΣΜΟΛΟΓΟΣ Μπα;
ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Γράφει πως: «Αν έρθει ένας που λέει πως είναι Χρησμολόγος και ζητάει τραπέζι να του κάνετε, πρέπει στις καρπαζιές να τον τρελάνετε».
ΧΡΗΣΜΟΛΟΓΟΣ Δεν το πιστεύω πως γράφει έτσι.
ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Να το Ωροσκόπιο! (Φάπα.) Και γράφει ακόμα πως:
 «Αν θέλει να του δώσετε μια κουστουμιά, καπέλο και πατούμενα, πρέπει να τον τσιμπήσουν όλα τα πουλιά και τα πετούμενα»!
ΧΡΗΣΜΟΛΟΓΟΣ Δεν το πιστεύω!
ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Να το Ωροσκόπιο!
ΧΡΗΣΜΟΛΟΓΟΣ Οχι!
ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Και τώρα δρόμο, μη σου διαβάσω και τα υπόλοιπα. (Τα ΠΟΥΛΙΑ τον κυνηγάνε, ο ΧΡΗΣΜΟΛΟΓΟΣ βγαίνει.) Ωρο-σκοπιανέ!

ΤΡΑΓΟΥΔΙ 12

Εμείς,
εμείς τα φτερωτά,
θα σας τα πούμε θαρρετά
τώρα τα σχέδιά μας.

Κανείς,
κανείς να μη ρωτά
και μην αμφισβητεί μετά
την ειλικρίνειά μας.

Συχνά
προσπάθησαν πολλοί,
σε Δύση και Ανατολή
να βάλουνε μια τάξη.
Μα να
που η φτερωτή φυλή
μπορεί από κάθε απειλή
τον κόσμο ν' απαλλάξει.

Μη ζητάς την ευτυχία
στα σουξέ και στα λαχεία.
Για να ζεις καλά στη γη,
μια υπάρχει συνταγή:
Πέτα το βαρύ «εγώ» σου
και στο φως απογειώσου.

Μπορεί
να φαίνεται τρελό
με τριλιλί και τραλαλό
ο κόσμος πως θ' αλλάξει.
Λειρί,
λοφίο και φτερό

μπορούν τον κάθε ισχυρό
να βάλουνε σε τάξη;

Εμείς,
εμείς τα φτερωτά
θα πούμε «ναι» και δυνατά
θα δώσουμε τη μάχη.

Κι εσείς
που η σκέψη σας πετά
σ' όποιον μεγάλο σάς ρωτά
πείτε του για να μάθει:

Μη ζητάς την ευτυχία
στα σουξέ και στα λαχεία.
Για να ζεις καλά στη γη,
μια υπάρχει συνταγή:
Πέτα το βαρύ «εγώ» σου,
ψάχ' τη αλλιώς κι απογειώσου!

ΜΕΤΩΝ

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ΜΕΤΩΝ

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ΜΕΤΩΝ

(Μπαίνει απ' την άλλη μεριά.) Εδώ είμαι κι εγώ.
Τα νεύρα μου!... Ποιος είσαι, τι θέλεις και γιατί.
Λέγε γρήγορα.

Μέτων τ' όνομά μου. Επάγγελμα: γεωμέτρης. Κι
ήρθα να σας γεωμετρήσω τον αέρα!

Τι να μας κάνεις, λέει;

Να σας γεωμετρήσω τον αέρα της χώρας τούτης
της αέρινης και να σας σχεδιάσω το σχήμα που
θα πρέπει να της δώσετε, για να 'χει η ουράνια
Νεφελοκοκκυγία ρυμοτομία μοντέρνα, δρόμους
παράλληλους και κάθετους κι ακτινωτούς και να
'ναι όλα τ' ουρανού τα οικόπεδα «εντός σχεδίου
πόλεως».

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ
ΜΕΤΩΝ

Και τούτα δω τι είναι που κρατάς;
Όργανα επιστημονικά αεροδυναμικής γεωμε-
τρίας.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ
ΜΕΤΩΝ

Δηλαδή;
Ναι: Αυτό είναι αεροχάρακας. Αφού ο αέρας εί-
ναι στρογγυλός σε σχήμα τεράστιας σαπουνό-
φουσκας, βάζω αυτό και κάνω ωραίες γραμμές
«καμπυλ-ευθείες»!

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ
ΜΕΤΩΝ

«Καμπυλ-ευθείες»!
Ναι, ισιο-στρογγυλες. Μετά βάζω από μέσα τον
αεροδιαβήτη και βρίσκω το συνημίτονο της αε-
ρώδους υποτείνουσας, που ισούται με την ακτί-
να της σαπουνόφουσκας επί την πλευρά του τε-
τραγωνισμένου κύκλου κι όλο αυτό μαζί το διαι-
ρώ με τον παρονομαστή του ανεστραμμένου κλά-
σματος κι αυτό που βρίσκω – εδώ θέλει προσοχή...
Προσέχω.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ
ΜΕΤΩΝ

Κι αυτό που βρίσκω το πολλαπλασιάζω – με πα-
ρακολουθείς;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ
ΜΕΤΩΝ

Πίσω σου είμαι.

Κι αυτό που βρίσκω το πολλαπλασιάζω με το
ποσόν της αμοιβής μου – καταλαβαίνεις;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ
ΜΕΤΩΝ

Καθόλου.

Δηλαδή... ανάλογα με τα λεφτά που θα μου δώσε-
τε, βγαίνει της πόλης σας το σχήμα και το μέγεθος.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ
ΜΕΤΩΝ

Μέτωνα.

Ναι;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ
ΜΕΤΩΝ

Σου μυρίζει τίποτα;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ
ΜΕΤΩΝ

Ντομάτες γεμιστές.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ
ΜΕΤΩΝ

Δεν το 'βρες.

ΜΕΤΩΝ

Λαχανοντολμάδες.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ
ΜΕΤΩΝ

Πάλι δεν το 'βρες.

Στάσου, το βρήκα: στιφάδο μοσχαράκι, τζατζίκι
και βραστά κολοκυθάκια με λαδόξιδο.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ
ΜΕΤΩΝ

Μην ξερογλείφεσαι!... Κάτι άλλο σου μυρίζει;
Όχι!

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ
ΜΕΤΩΝ

Το βρήκες. Δε μυρίζουνε, είναι άοσμες.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ
ΜΕΤΩΝ

Ποιες;

Αυτές που θα σου δώσουμε να φας.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ
ΜΕΤΩΝ

Αλήθεια; Κι είναι νόστιμες;

Οουουου... Τώρα θα δοκιμάσεις.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ
ΜΕΤΩΝ

Πού 'ν' τες λοιπόν;

Τώρα έρχονται.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ
ΜΕΤΩΝ

Και τι είναι; Τι είναι, δε μου λες;

Ξυλιές.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ
ΜΕΤΩΝ

Ε, τότε να πηγαίνω.

Ναι, μόνο δεν ξέρω αν θα προλάβεις, γιατί οι Ξυ-
λιές μας είναι λίγο γρήγορες.

ΜΕΤΩΝ

Φεύγω, έφυγα!...

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ
ΜΕΤΩΝ

Ήρθανε! Να, να, να, να!...

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Οχ-οχ-οχ-οχ... (Βγαίνει.)

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

Να πας αλλού να γεωμετράς τις σαπουνόφου-
σκες!...

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ
ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

(Μπαίνει με ύφος.) Πού βρίσκονται οι πρεσβευ-
ταί και οι πρόξενοι των ισχυρών συμμάχων σας;
Της Αθηναϊκής Συμπολιτείας η Πρεσβεία;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ
ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

Ποιος είν' αυτός ο Σαρδανάπαλος;

Είμαι ειδικός απεσταλμένος των Αθηνών εις τας
Νεφελοκοκκυγίας.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ
ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

Μπα; Και ποιος εδώ σ' έχει «ειδικώς εξαποστείλει»;
Ένας καινούργιος νόμος του Υπουργείου Εξω-
τερικών.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Τι σ' έστειλαν να κάνεις;
ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ Να επιθεωρήσω αν λειτουργεί σωστά η χώρα
 σας. Αν εφαρμόζονται αι οδηγίες της Κοινότη-
 τος, του Νομισματικού Ταμείου και του...

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Να το!
ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ Ποιο;
ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Το Ταμείο. Δε θες να πάρεις το μισθό σου και να
 φύγεις;
ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ Θέλω. Μα πρέπει πρώτα να συντάξω έκθεσιν
 προς το Κογκρέσο, αν σέβεστε τ' ανθρώπινα δι-
 καιώματα, τα δικαιώματα των μειονοτήτων!

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Πώς δεν τα σεβόμαστε. Θεσ τώρα το μισθό σου;
ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ Βεβαίως.
ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Πάρ' τον. (Φάπα.)
ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ Τι ήταν αυτό;
ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Η προκαταβολή. Θεσ και την εξόφληση;
ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ Είσαστε μάρτυρες! Με χτύπησαν. Με κακοποίη-
 σαν. Με προπηλάκισαν. Με...

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Βρε, ξεκουμπίδια, μη σου κάνω αύξηση και φύ-
 γεις άλλος τόσος απ' το πρήξιμο. (Τον ξαποστέλ-
 νει καρπαζώνοντας.) Ακούς εκεί «ειδικός απε-
 σταλμένος».

Ακόμα δε μας αναγνώρισαν,
 κατάσκοπο πρόλαβαν και διόρισαν!

ΨΗΦΙΣΜΑΤΟΠΩΛΗΣ (Μπαίνει απ' την άλλη.) Συμφώνως τω Νόμω Β.Ε.
 412, κάθετος 26, άρθρον 4, παράγραφος ψ', εάν
 κάτοικος της Νεφελοκοκκυγίας, κουτσουλήσει
 από ψηλά...

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Βρε, τι πάθαμε!...
ΨΗΦΙΣΜΑΤΟΠΩΛΗΣ ... κι η κουτσοουλιά πετύχει στο κεφάλι Αθηναίο
 πολίτη, αποφασίζομεν και διατάσσομεν...

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Ε, για στάσου! Τι είν' αυτά που τσαμπουνάς;
ΨΗΦΙΣΜΑΤΟΠΩΛΗΣ Δεν «τσαμπουνάω». Το νόμο σου διαβάζω.
ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Ποιο νόμο;
ΨΗΦΙΣΜΑΤΟΠΩΛΗΣ Εγώ είμαι επαγγελματίας Νομοφτιάχτης και Νο-
 μοέμπορος. Εδώ οι καλοί οι Νόμοι! Φρέσκοι
 Νόμοι!

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Τι νόμους έχεις δηλαδή να μας πουλήσεις;
ΨΗΦΙΣΜΑΤΟΠΩΛΗΣ Πρώτον: Απαγορεύεται η γλώσσα των πουλιών
 κι όλοι οι Νεφελοκοκκυγώτες θα μιλούν τη γλώσ-
 σα των Μεγάλων τους Συμμάχων.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Άι ντοντ μπιλίβ ιτ!...
ΨΗΦΙΣΜΑΤΟΠΩΛΗΣ Δεύτερον: Απαγορεύεται να έχετε φτερά.
ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Και πώς θα πετάμε;
ΨΗΦΙΣΜΑΤΟΠΩΛΗΣ Με «ΜΠΟΪΝΓΚ»! Που θα σας πουλήσουμε εμείς!
ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Με «ΜΠΟΪΝΓΚ» είπες; Πάρε ένα: Μπόινγκ! (Φά-
 πα.)

ΨΗΦΙΣΜΑΤΟΠΩΛΗΣ Τι ήταν αυτό;
ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Ανώμαλη προσγείωση. Θεσ κι άλλη;
ΨΗΦΙΣΜΑΤΟΠΩΛΗΣ Μα...

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Βρε, πάρ' τους παλιονόμους σου και φύγε. (Φά-
 πες προς την έξοδο.)
ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ (Μπαίνει απ' την άλλη.) Με χτύπησες! Θα σου
 κάνω μήνυση!

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Πάλι εδώ είσ' εσύ; (Τον κυνηγάει.)
ΨΗΦΙΣΜΑΤΟΠΩΛΗΣ (Απ' την άλλη.) Νόμος τρίτος: Απαγορεύεται...
ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Βρε, ουστ! (Τον κυνηγάει.)
ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ Θέλω αποζημίωση. Έχω μάρτυρες!
ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Τώρα θα σε πιάσω... (Τον κυνηγάει.)
ΨΗΦΙΣΜΑΤΟΠΩΛΗΣ Απαγορεύονται όλα!
ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Μαύρους θα σας κάνω! (Στο χορό.) Πέστε ένα
 τραγουδάκι μέχρι να τους διώξω κι έφτασα.

(Τους κυνηγάει.)

ΤΡΑΓΟΥΔΙ 13

ΠΟΥΛΙΑ

Κάτω στη γη οι άνθρωποι
πιστεύουν σε θεούς.
Και οι θεοί εκεί ψηλά,
που μοιάζουν στους ανθρώπους
κι έχουν τους ίδιους τρόπους,
τρώνε, πίνουν και γλεντάνε
και κανένα δε ρωτάνε.

Κάτω στη γη οι άνθρωποι,
εκεί ψηλά οι θεοί
κι ανάμεσά τους τα πουλιά
χωρίζουν τους ανθρώπους
απ' των θεών τους τόπους.
(Προς τους θεούς.)
Μα η Νεφελοκοκκυγία
θα σας φάει την αρχηγία.

Και τώρα πια οι άνθρωποι
εμάς θα 'χουν θεούς
κι εμείς θα τους χαρίσουμε
υγεία κι ευτυχία,
χαρά και ησυχία.
Τα πουλιά θέλουν ειρήνη
κι ο καθένας ας μας κρίνει.
Μα πρώτα με του κόκορα το λάλημα,
θα κάνουμ' ένα σύντομο διάλειμμα.

Δ Ι Α Λ Ε Ι Μ Μ Α

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΡΑΞΗ

Μπαίνει ο ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Πάει κι αυτό!... Μα τι έγινε αυτός ο ευλογημένος
ο Ευελπίδης; Τον έστειλα στο χτίσιμο του τεί-
χους να επιβλέπει κι αυτός εξαφανίστηκε. Να
προχωράει άραγε η δουλειά;

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ

(Μπαίνει λαχανιασμένος.) Πού-που, που-που-πού
'ν' ο Πεισθέταιρος;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Εγώ είμαι, τι θες;

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ

Με στέλνει ο Ευελπίδης...

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Ναι;

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ

Με στέλνει ο φίλος σου ο Ευελπίδης να σου πω...

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Ναι;

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ

Ο φίλος σου ο Ευελπίδης μ' έστειλε, Πεισθέται-
ρε, για να σου πω πως...

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Πες το και μ' έσκασες!...

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ

Για να σου πω πως τελείωσε το τείχος!

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Τελείωσε; Και δεν το λες, χρυσέ μου, τόσην ώρα;

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ

Ε, να που το 'πα.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Λέγε μου, το λοιπόν. Πώς είναι;

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ

Ωραίο!

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Ψηλό;

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ

Οουουουου! Ως εκεί απάνω!
 Και πώς το 'χτισαν κιόλας τόσο γρήγορα;
 Πουλιά πλακώσαν προκομμένα
 και τό 'χτίσαν στο πι και φι.
 Οι κουκουβάγιες κουβαλούσαν,
 οι πελεκάνοι πελεκούσαν,
 οι γερανοί γερά ανεβοκατέβαζαν
 τις πέτρες στα φτερά τους,
 τα τρουποκάρυδα βουλώνανε τις τρύπες
 κι οι πάπιες με τα πόδια τα πλατιά τους,
 που μοιάζουν με μυστριά,
 πετάγανε τη λάσπη από μακριά.
 Κι όλα μαζί, σαν τέλειωσαν το τείχος,
 «Ζήτωωωω» φωνάξαν
 κι έστησαν χορό.
 Κι ύστερ' άφησαν τα σφυριά
 και πιάσανε τα τόξα.
 Πετάξαν του οικοδόμου το καπέλο
 και βάλανε το κράνος του πολεμιστή.
 Στις πολεμίστρες φύλαγαν σκοπιά
 μέχρι που έφυγα για να 'ρθω να σ' τα πω
 και τώρα... σ' τα 'πα. Και να πηγαίνω πια.
 Μάλιστα!... (Βγαίνει ο ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ.)
 Φόβο λοιπόν δεν έχουμε κανένα απ' τους
 εχθρούς,
 αφού το τείχος τέλειωσε και βάλαν και φρουρούς.
 (Απ' έξω.) Στα όπλα! Στα όπλα!
 Εχθρός... Πιάστε τον! Εχθρός!...
 Προσέχτε, θα σας φύγει!...
 Πιάστε τον... Από κει... Πέρασε από κει.
 Το νου σου, Πεισθέταιρε!... Σου 'ρχεται!...

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ΦΩΝΕΣ

Μπαίνει σεινάμενη κουνάμενη η ΙΡΙΣ.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ΙΡΙΣ

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ΙΡΙΣ

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ΙΡΙΣ

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ΙΡΙΣ

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ΙΡΙΣ

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ΙΡΙΣ

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ΙΡΙΣ

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ΙΡΙΣ

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Ε, συ... Στάσου... Πού πας;
 Ψιτ... δεσποινίς...
 Στάσου σου λέω, δεν ακούς;
 Ε... στάσου, ντε, κυρά μου!
 Ποια είσαι, θα μας πεις;
 Θεά είμαι, δε με βλέπεις;
 Πώς να σε δω που όλο κουνιέσαι πέρα δώθε;
 Θεά είπες είσαι;
 Ναι, και πρόσεχε τα λόγια σου.
 Μπα; 'Ωστε θεά, ε; Κι εγώ σε πέρασα για τον
 Τροχό της Τύχης!...
 Μμμ... Εξυπνάδες!
 Τ' ονοματάκι σας, μαντάμ;
 Λέγομαι 'Ιρις. Γρήγορη 'Ιρις.
 Χαίρω πολύ. Πεισθέταιρος μπατίρης.
 Μμμμ...
 Και δε μου λες, τι θες εδώ; Δεν ξέρεις πως απα-
 γορεύεται η είσοδος στους ξένους;
 Εγώ δεν είμαι ξένη. Είμαι θεά.
 Μωρ', τι μας λες; Δεν είδες τους φρουρούς που
 σου φώναζαν «αλτ»; Γιατί δε σταμάτησες;
 Δεν απαντώ.
 'Εδειξες διαβατήριο στα σύνορα. Βίζα σου βάλ-
 λανε;
 Α να χαθείς.
 Α... θα τη δείρω! Εδώ, κυρά μου, είναι η Χώρα
 των Πουλιών. Νεφελοκοκκυγία με τ' όνομα! Δεν
 είναι κομμωτήριο να μπαινοβγαίνεις όποτε σου
 γουστάρει, ορίστε μας!

ΙΡΙΣ Λίγα τα λόγια σου, να μη φωνάξω τον μπαμπά!
ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Μπα; Έχεις και μπαμπά; Και θα μας κάνει «ντα»;
ΙΡΙΣ Αμέ;
ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Και ποιος είν' ο μπαμπάκας σου;
ΙΡΙΣ Πατέρας μου είναι ο Δίας, βρε αμόρφωτε!
 Ο βασιλιάς ανθρώπων και θεών
 που 'χει τους κεραυνούς, τις αστραπές,
 τ' αστροπελέκια...
ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Κι εγώ έχω τους πελαργούς και τα λελέκια.
ΙΡΙΣ Και μ' έστειλε ο μπαμπάς μου να σου πώ
 ν' αφήσεις τις βλακείες.
 Το τείχος να γκρεμίσεις.
 Τα σύνορα που τα 'κλεισες
 αμέσως να τ' ανοίξεις,
 για να μπορούμε όπως και πριν
 να μπεινοβγαίνουμε χωρίς διόδια.
 Κι οι άνθρωποι θυσίες να μας κάνουν
 χωρίς εμπόδια!
 Αυτά μου 'πε ο μπαμπάκας μου ο Δίας να σου
 πω. Σ' τα 'πα και ησύχασα. Αααα!...
ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Άξεις και ξερός. Να πά' να πεις του γεροξούρα
 του πατέρα σου πως πέρασαν τα χρόνια κι οι ε-
 ποχές που ήταν όλο διαταγές. Τώρα θα κάθεται
 στ' αυγά του, να του πεις,
 και θα του φτιάχνεις τσάι και χαμομήλι.
ΙΡΙΣ Ω!
ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Τώρα οι άνθρωποι πουλιά θα έχουν για θεούς.
ΙΡΙΣ Ω!
ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Να υποβάλει πες του τα χαρτιά του στο ΙΚΑ ο
 μπαμπάκας σου για σύνταξη.

ΙΡΙΣ Ω!
ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Και μη μας ξαναστείλει εδώ ούτ' εσένανε ούτε
 καμιά άλλη σακαράκα από τις κόρες του.
ΙΡΙΣ Ω! «Σακαράκα»!
ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Γιατί όποια στείλει, πες του, ευθύς, θα την αρπά-
 ξουμε...
ΙΡΙΣ Ναι;
ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Και στις τοιμπιές θα την ταράξουμε!
ΙΡΙΣ Δηλαδή;
ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Να, έτσι:

ΤΡΑΓΟΥΔΙ 14

*Γαρ-γαρ-γαρ και γλι-γλι-γλι...
 Καρδερίνα στην αυλή
 γέλασε και λάλησε
 και γλυκά γαργάλησε
 του θεού την κοπελίτσα
 που 'χει στο λαμό ελίτσα.*

*Στο λαμό και στη μασχάλη
 θα τη γαργαλήσει πάλι
 -γαρ-γαρ-γαρ και γλι-γλι-γλι-
 κι απ' τη γλύκα την πολλή,
 γελάει και ξεκαρδίζεται,
 για πάντα ξεκουμπίζεται.*

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ (Τη γαργαλάει ώσπου η **ΙΡΙΣ** βγαίνει.) Ακούς ε-
 κεί... «Ο μπαμπάκας μου ο Δίας!»...

ΚΗΡΥΚΑΣ

(Μπαίνει με φόρα.) Ω Πεισθέταιρε, χαίρε!
 Χαίρε, σοφότετε, χαίρε, ομορφότετε,

χαίρε, καλότατε, χαίρε, ενδοξότατε,
 χαίρε, ομορφότατε, χαίρε... απάντα μου!
ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Χαίρε και λέγε παρακάτω.
ΚΗΡΥΚΑΣ Έρχομαι απ' τους ανθρώπους, όπου είχα πάει
 για να τους πω τα νέα μας: Πως χώρα φτιάξα-
 με μεγάλη και τρανή που τηνε λέν' Νεφελοκοκ-
 κυγία!
ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Λοιπόν;
ΚΗΡΥΚΑΣ Μας αναγνώρισαν! Όλες οι χώρες των ανθρω-
 πων τη χώρα των πουλιών αναγνωρίζουν δίχως
 κανέναν όρο.
ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Καλό αυτό.
ΚΗΡΥΚΑΣ Μας στέλνουν πρεσβευτές.
 Θ' ανοίξουν προξενεία,
 συμβάσεις θα υπογράψουμε για εμπορικές
 συναλλαγές,
 μεικτές επιχειρήσεις και πολιτιστικές ανταλλαγές.
ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Μωρέ, μπράβο!
ΚΗΡΥΚΑΣ Και να 'ταν μόνο αυτά;
ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Τι άλλο;
ΚΗΡΥΚΑΣ Της μόδας είν' η χώρα μας. Εξώφυλλο σε βάλανε,
 Πεισθέταιρε, σ' όλα τα περιοδικά. Και στις ει-
 δήσεις όλα τα κανάλια για σένανε μιλούν και για
 τη χώρα μας. Και τόση εντύπωση έκανε στον κό-
 σμο η Χώρα των Πουλιών, που όλοι γι' αυτήν μι-
 λάνε. Κι απογοητευμένοι καθώς ήτανε οι άνθρω-
 ποι για των δικών τους πόλεων τα χάλια κι ανα-
 ζητούσαν κάποια «αλλαγή», μα... «νέα ιδέα»,
 κάτι καινούργιο τέλος πάντων, για να πιστέψουν
 σ' αυτό...
ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Βρήκαν εμάς για νέο!

ΚΗΡΥΚΑΣ Ναι. Κι αλλάζουνε συνήθειες κι ονόματα και
 ρούχα, να μοιάζουν τάχα με πουλιά.
ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Τι κάνουν δηλαδή;
ΚΗΡΥΚΑΣ Κόψανε τα ξενύχτια και για ύπνο πέφτουν με τις
 κότες.
ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Και το πρωί; Σηκώνονται πάλι νωρίς;
ΚΗΡΥΚΑΣ Πριν να λαλήσει ο κόκορας. Και τρέχουν στις
 δουλειές τους απ' τα χαράματα.
ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Απίστευτο! Και σαν πουλιά δουλεύουνε χαρού-
 μενοι;
ΚΗΡΥΚΑΣ Να δεις δημόσιο υπάλληλο να σε ρωτάει κελαη-
 διστά: «Σε τι μπορώ να σας εξυπηρετήσω;» και
 να νομίζεις ότι σου 'στριψε!
ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Τι άλλο κάνουν;
ΚΗΡΥΚΑΣ Τα ονόματά τους άλλαξαν και τα 'καναν πουλί-
 σια.
ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Τι πουλίσια;
ΚΗΡΥΚΑΣ Τον ήξερες έναν που λεγότανε Ρουβάς;
ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Τον Σάκη; Αλίμονο!...
ΚΗΡΥΚΑΣ Τ' άλλαξε. Το 'κανε Σάκης Φτερ-ρουβάς. Άσε ο
 Τσαλίκης... Το 'κανε Μπεκα-τσαλίκης.
ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Η Αλεξίου;
ΚΗΡΥΚΑΣ Αλε-τσίου.
ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Κι ο Κότσιρας;
ΚΗΡΥΚΑΣ Κότσουφας. Η Μακρουπούλια το 'κανε Μακρου-
 πουλιά.
ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Ο Αθερίδης;
ΚΗΡΥΚΑΣ Αφτερίδης...
ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Ο Πολύδωρας;
ΚΗΡΥΚΑΣ Πουλί-δωρας. Ο Παπανδρέου έγινε Πάπια-αν-
 δρέου...

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ
ΚΗΡΥΚΑΣ
ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ
ΚΗΡΥΚΑΣ

Καλά, κι ο Βενιζέλος; Κι αυτός άλλαξε όνομα;
'Όχι, αυτός άλλαξε Υπουργείο.
Τι μου λες; Άφησε το Υπουργείο Πολιτισμού;
Ναι. Και πήρε το Πουλιτισμού. Κι όσοι είχανε ονόματα άσχετα, που δεν μπορούσαν να ταιριάξουν με ονόματα πουλιών, έρχονται τώρα εδώ, να πάρουν από σένα φτερά, λοφία, μύτες και φερσίματα πετούμενα, να γίνουν σαν πουλιά κι αυτοί για να ευτυχήσουν.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Έρχονται εδώ; Γρήγορα φέρτε μου φτερά. Να, ο πρώτος έφτασε...

Μπαίνει «οργισμένος» και φευγάτος ο ΠΑΤΡΑΛΟΙΑΣ. Τύπος πανκ ή ό,τι άλλο θα είναι της μόδας όταν ξαναπαιχτεί το έργο.

ΤΡΑΓΟΥΔΙ 15

ΠΑΤΡΑΛΟΙΑΣ

Πουλί εσύ, πουλί κι εγώ – oh baby,
φρικιό εσύ κι εγώ πανκιό – oh baby,
παρέα θα πετάξουμε
τους γέρους να ταράξουμε, – oh baby, baby.
Φτερωτούλα, σ' αγαπάω, Φτερωτούλα,
το λοφίο σου μαδάω, Φτερωτούλα.
Μάδα μου κι εσύ, μωρό μου, την ουρά
να περνάμ' οι δυο μας μια χαρά!
Oh baby – oh baby – oh baby, baby!

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ
ΠΑΤΡΑΛΟΙΑΣ
ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ
ΠΑΤΡΑΛΟΙΑΣ

Ψιτ, μπέμπη! Τι χαμπάρια;
Γεια σου, γέρο... Έχεις φτερά;
Τι φτερά;
Ζόρικα. Φρικαριστά και χεβυμεταλλάδικα.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ
ΠΑΤΡΑΛΟΙΑΣ
ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ
ΠΑΤΡΑΛΟΙΑΣ

Και τι τα θέλεις;
Θα τα φορέσω. 'Ντάξει, την έχω δει πουλί κι έτσι.
Δηλαδή;
Δεν την πάω την προσγειώση, 'ντάξει;
Θέλω αέρα, θέλω πτήση κι έτσι.
Γκαζώνω, γέρο, κι η μηχανή πετάει.
Ακούω χιπ-χοπ κι απογειώνομαι.
Κι ένα παιδί, 'ντάξει, φευγάτο κι έτσι,
μου 'πε πως θα μου δώσει κάτι
που θα με κάνει να πετάξω πιο ψηλά!
Που θα σε ρίξει για πάντα χαμηλά, θέλεις να πεις.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Φωτίζεται ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ. Βρίσκεται σε δημιουργικό οίστρο. Γράφει πυρετωδώς στη μηχανή του, καθώς ο ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ συνεχίζει το μονόλογό του.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Πιο χαμηλά δε γίνεται. Κάτω απ' το χώμα.
'Όχι, αγόρι μου.
'Όχι, τέτοια φτερά δε σου χρειάζονται.
Ποτέ μη δοκιμάσεις έτσι να πετάξεις.
Δε σ' έχουμε για πέταμα, παιδί μου.
Ξέρω...
Κάτι σε πνίγει. Δεν είναι κόσμος να σ' αρέσει αυτός, έτσι που εμείς ο γέροι τονε κάναμε.
Αλλά όχι και να θέλεις να πετάξεις μια για πάντα στον άλλο κόσμο!
Θέλεις φτερά;
Μέσα σου τα 'χεις. Πέτα με τα φτερά της νιότης σου πάνω από τις παγίδες που σου στήνουνε.
Πέτα με τα φτερά κάποιας ιδέας.

*Ενα ιδιαίτερο φόρα στους ώμους σου
οποιοσ και να 'ναι!*

Ένα ιδανικό φόρα στους ώμους σου
– όποιο να 'ναι!

Ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ σταματάει το γράψιμο. Γυρίζει και κοιτάζει προς τη σκηνή με μεγάλη ένταση.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Κλείσε τα μάτια κι ονειρέψου
πώς θα τον ήθελες τον κόσμο για να ζήσεις.
Κι ύστερα πίστεψε τα όνειρά σου.
Άνοιξε τώρα διάπλατα τα μάτια σου.
Κοίτα τους ώμους σου: Να τα φτερά σου!
(*Ο νέος κοιτάζει ίσια μπροστά σαν να βλέπει ένα όραμα.*)
Μη χάσεις απ' τα μάτια τ' όραμά σου.
Ξεκίνα να το φτιάξεις.

Ο νέος ξεκινάει. Ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ σηκώνεται από το γραφείο του και τον σταματάει. Είναι η πρώτη φορά που τα πρόσωπα του έργου αντιλαμβάνονται την παρουσία του.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ

Όχι μόνος. Πρέπει τους φίλους σου όλους να φωνάξεις. (Στο κοινό.)
Άντε, παιδιά. Πετάξτε πάλι με τα φτερά της τρυφερής σας δύναμης.
Προσέξτε τη γλυκιά παγίδα της συνήθειας!...
Το νου σας μη σας φάει το σκουλήκι της παρακαμής!
Μην πάθετε ό,τι πάθαμε κι εμείς.

ΤΡΑΓΟΥΔΙ 16

Θυμάμαι κείνα τα παιδιά
που βγαίνανε στους δρόμους
με τα φτερά στους ώμους.

Θυμάμαι κείνα τα παιδιά
που γράφανε στους τοίχους
συνθήματα και στίχους.

Θυμάμαι κείνα τα παιδιά
με τ' ανοιχτά φτερά τους,
να ρίχνουν τα όνειρά τους
στης νύχτας την ποδιά.

Πού πήγαν κείνα τα παιδιά
με την ανεμελιά τους;
* Κοιτάξαν τη δουλειά τους.

Πού να 'ναι τώρα τα παιδιά
με τις ανατροπές τους;
Τα τρώει ο καναπές τους.

Και τώρα κείνα τα παιδιά
τι λένε στα παιδιά τους;
Να κάθονται στ' αυγά τους
– παιδιά χωρίς καρδιά.

Και τώρα ψεύτικα φτερά
τους φέρνουν τα «βαπόρια»:
«κουμπιά» θανατηφόρα
και «ξίδια» πονηρά.

Μα εμείς εδώ σας δίνουμε
το μαγικό βοτάνι
του μπάριμπ' - Αριστοφάνη.
Κι αληθινά φτερά.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

(Μπαίνοντας.) Καλέ, εδώ μοιράζουν τα φτερά;
Οχ! Πλάκωσε η βαριά κουλτούρα!...
Ποιος είν' ο Πεισθέταιρος;
Εγώ με το συμπάθιο.
Εσύ 'σαι που μοιράζεις φτερά και πούπουλα;
Και καρπαζιές καμιά φορά.
Σε βρίσκω κάπως λαϊκό. Μα τι να γίνει; Άντε,
δώσ' μου φτερά, χρυσό μου, γιατί βιάζομαι.
Και τι τα θέλεις τα φτερά, αν επιτρέπεται;
Καλέ, για να πετάξω!
Τους ουρανούς να προσεγγίσω.
Στα σύννεφα να πλατσουρίσω,
έμπνευση απ' τους αιθέρες να τρυγήσω
και τη θολούρα της ομίχλης τ' ουρανού
μοντέρνα τέχνη να την κάνω,
τα μάτια να θαμπώσω του κοινού.
Α! Είσαι καλλιτέχνης;
Πολύ πρωτοποριακός.
Μετα-μοντέρνος και ανεικονικός.
Η Τέχνη για την Τέχνη
κι όχι για τους πολλούς,
κάνω ποιότητα για λίγους και καλούς.
Κι αφού μονάχα λίγοι θαμπώνονται απ' τη θολού-
ρα σου, πώς θα τα βγάλεις πέρα; Πώς θα ζήσεις;
Παίρνω επιχορηγήσεις.
Δώσ' μου λοιπόν φτερά, καλέ, μη με καθυστερείς.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

Και... πόσα θέλεις;
Πολλά, πολλά. Θα βάλω μπρος, θα βάλω πίσω,
στα χέρια μου, στα πόδια, στα μαλλιά.
Κι όλο μου το κορμί φτερά θα το γεμίσω,
να κυλιστώ μες στ' ουρανού την αγκαλιά.
Κι έτσι ξαφνικά...

Ο ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ τον καπελώνει μ' ολόκληρο το
καλάθι τα φτερά.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Α! Τι ήταν αυτό, καλέ;
Τα φτερά που ζήτησες.
Κάτι μου 'ρθε κατακέφαλα.
Η έμπνευση!
Δε βλέπω τίποτα!...
Ναι, είν' απ' τη θολούρα της μετα-μοντέρνας Τέ-
χνης.
Αλήθεια; Δηλαδή τώρα θα πετάξω;
Ναι, ναι, θα σε πετάξουμε! Ελάτε, φίλοι μου, βοη-
θήστε να τον στείλουμε στους θαυμαστές του.

Τον πιάνουν και τον βγάζουν έξω σηκωτό.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Στους λίγους και καλούς;
Ναι, στους φελλούς. (Τον πετάνε.) Πάει κι αυ-
τός. Ποιος έχει σειρά;

ΤΡΑΓΟΥΔΙ 17

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

(Μπαίνοντας.)
Ένα πουλί μυστήριο
μου 'πε ένα μυστικό

κι εγώ στο δικαστήριο
θα τρέξω να το πω.

Α, ρε, και να 'μωνα πουλί,
ψηλά να φτερουγάω,
να βλέπω όλα τα σκάνταλα
και να τα μαρτυρώ.

Σκάνταλα δω, σκάνταλα κει,
κλεισιές και λαθρεμπόριο
κι έγινε η συκοφαντική
επάγγελμα εγχώριο.

Φτερά θα βάλω να πετώ
και όπου βλέπω απάτη
ή θα τους φέρνω το «εκατό»
ή θα μου δίνουν κάτι.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ
ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ
ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ
ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

Ὡστε έτσι!... Θέλεις φτερά, ε;
Δεν άκουσες; Φτερά, πολλά φτερά.
Και τι τα θέλεις;
Λόγω επαγγέλματος! Από ψηλά θα βλέπω πιο
καλά. Κι ύστερα, σαν πουλάκι θα πετάω και...
θα τα κανονίζω.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Θα καταγγέλλεις τους κλέφτες και τους απατεώ-
νες στην αστυνομία;

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

Εφόσον δεν είναι συνεργάσιμοι.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Δηλαδή;

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

Σου εξηγήσω. Είσαι ας πούμε κλέφτης.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Εγώ; Για πρόσεχε πώς μου μιλάς. Άκου είμαι
κλέφτης!

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

Ας πούμε!... Λάδωσες έναν υπουργό κι έκανες

μια καλή κομπίνα και κονόμησες δέκα χιλιάδες
τάλαντα. Σωστό;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Λάθος! Καμιά κομπίνα δεν έκανα, γι' αυτό δεν
έχω δεύτερο βρακί ν' αλλάξω.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

Ντάξει, ρε κύριε... Όχι εσύ. Ένας. Λάδωσε τον
τάδε υπουργό κι έφαγε το ξένο καλαμπόκι.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Κότα ήτανε;

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

Κι εγώ τον πήρα μάτι, ας πούμε, καθώς πετούσα
με τα φτερά που θα μου δώσεις. Τρέχω λοιπόν
αμέσως...

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Και φωνάζεις την αστυνομία.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

Μη βιάζεσαι. Πάω στον ίδιο τον κομπιναδόρο
πρώτα και του λέω: Το και το. Τα είδα όλα. Πό-
σο καλαμπόκι έφαγες; Δέκα καράβια; Μαγκιά
σου. Ή μου δίνεις το ένα, ή τα μαρτυρώ όλα
στον εισαγγελέα. Μαγκιά μου! Καταλαβε-βού;
Και παρακαταλαβού.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Δώσ' μου φτεράκι το λοιπόν...

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

Μετά χαράς.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Θέλω πολλά.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

Πολλά θα πάρεις, τώρα. (Ψάχνει στο καλάθι.)

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Να 'ναι γερά.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

Μωρέ, είν' αυτά ξερά σαν το κεφάλι σου! (Βγά-
ζει ένα ρόπαλο.) Για δεσ, σ' αρέσει αυτό;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Τι είν' αυτό;

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

«Φτε-ρόπαλο»!

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Δεν εννόησα!...

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

Τώρα θα εννοήσεις και θα μετανοήσεις. Να και
τούτη, να κι αυτή! Να κι εκείνη, να και τούτη,
να, να, να!

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Οχ! Οχ! Σιγά... Πονάει!... Μη!... Οχ-Οχ!... (Βγαίνει.)

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Ακούς εκεί θέλει φτερά!... Ξαναέλα αν σου βα-
στάει! Νονέ, ε, νονέ!

*Μπαίνει ο ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ σαν κυνηγημένος. Είναι
κουκουλωμένος για να μη φαίνεται.*

ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ

Οχ-οχ-οχ, τι έπαθα ο καημένος!... Έτσι και με
πάρει χαμπάρι ο Δίας, κήκηκα! Πού να 'ναι άρα-
γε ο Πεισθέταιρος;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Εγώ είμ' ο Πεισθέταιρος. Κι εσύ ποιος είσαι και
γιατί σε κουκουλώσαν έτσι;

ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ

Για κοίτα σε παρακαλώ, μήπως με παρακολου-
θεί κάνας θεός;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Δε βλέπω κανένα.

ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ

Ποια είναι καμένα;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Δε βλέπω κανένα, λέω. Δε σε παρακολουθεί κα-
νείς.

ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ

Α!... Και δε μου λες... τι ώρα είναι;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Λίγο μετά το μεσημέρι. Ποιος είσαι δε θα μου
πεις;

ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ

Α... πήγε κιόλας τρεις;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Κουφάλογο είναι. Βρε, τι έπαθα!

ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ

Τι; Τι; Τι έμαθες; Ότι με κυνηγάει ο Δίας;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Βρε, ξεκουκουλώσου να σε δω και να μ' ακού-
σεις! Φοβηταιάρη!... Δε σε κυνηγάει κανένας.

ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ

Ε, τότε... βγαίνω. (Αποκαλύπτεται.)

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Οχ! Ο Προμηθέας.

ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ

Σσς... Μη λες ονόματα.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Συγγνώμη... Ξέχασα πως κρύβεσαι. Μα πες μου
επιτέλους, τι συμβαίνει;

ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ

Κράτα μου την ομπρέλα.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Μα δε βρέχει.

ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ

Βρε, κράτα που σου λέω. Βάλ' τηνε πάνω απ' το
κεφάλι μου να μη με βλέπει ο Δίας.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Α, μάλιστα. Λοιπόν;

ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ

Έχω σπουδαία νέα. Τον νίκησες, Πεισθέταιρε,
τον Δία.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Πόσα γκολ του 'βαλα;

ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ

Μιλάω σοβαρά. Απ' τη στιγμή που φτιάξατε τη
χώρα τούτη των πουλιών, την όμορφη Νεφελο-
κοκκυγία, πάει ο Δίας και οι δώδεκα θεοί του
Ολύμπου. Καταστράφηκαν.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Τι λες;

ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ

Ναι. Γιατί έτσι που κλείσατε τα σύνορα με το ψη-
λό σας τείχος, οι μυρωδιές απ' τα ψητά που θυ-
σιάζουν οι άνθρωποι δε φτάνουν στους θεούς.
Κι όχι μονάχα αυτό.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Αλλά τι άλλο;

ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ

Τον Δία τον πιέζουν από πάνω οι βάρβαροι θεοί.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Τι είναι πάλι αυτοί;

ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ

Θεοί πρωτόγονοι. Αμόρφωτοι, απολίτιστοι και
καθυστερημένοι. Μένουνε πιο ψηλά απ' τον Δία
και τους άλλους έντεκα κι όλο περνάν τα σύνο-
ρα και κάνουν φασαρίες.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Ωστε έχουν κι οι θεοί προβλήματα στα βόρεια
σύνορά τους!... Και πώς τους λένε αυτούς τους
βάρβαρους;

ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ

Τριβαλλούς. Αυτοί πιέζουν από πάνω, εσείς πιέ-
ζετε από δω, πάει, χάθηκε ο Δίας. Είν' έτοιμος
να υπογράψει μαζί σας συμφωνία και να δεχτεί
τους όρους σας για να γλυτώσει.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Τι συμφωνία;

ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ

Να, έμαθα πως σου στέλνει αντιπρόσωπους τον

Ποσειδώνα, τον Ηρακλή κι έναν από τους βάρβαρους, τους Τριβαλλούς, να συζητήσετε.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ
ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ

Και τι να πούμε;
Αυτοί θα σας ζητήσουν ν' ανοίξετε τα σύνορα. Ν' αφήνετε λιγάκι να περνάνε οι μυρωδιές απ' των ανθρώπων τα ψητά, γιατί μ' αυτές χορταίνουν και οι θεοί και οι Τριβαλλοί. Κι είν' έτοιμοι –αν τους κάνετε τη χάρη– να δώσουν στα πουλιά ανταλλάγματα.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ
ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ
ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Τι ανταλλάγματα;
Ξέρω κι εγώ; Ό,τι ζητήσετε.
Κι εσύ που είσαι φίλος των ανθρώπων –και των πουλιών– τι λες να του ζητήσουμε, βρε Προμηθέα;

ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ
ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ
ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ

Τη Βασίλεια.
Ποια είν' αυτή;
Δεν ξέρεις τη Βασίλεια; Μα πού ζεις; Είναι μια όμορφη κοπέλα, κουκλάρα σκέτη! Την έχει για γραμματέα του ο Δίας και του σηκώνει τα τηλέφωνα, κρατάει σημειώσεις, ξέρει και γραφομηχανή... Σπουδαία υπάλληλος! Να του ζητήσεις να σ' τη δώσει.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ
ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ
ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ
ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ
ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ
ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ

Τι να την κάνω; Δεν έχω τηλέφωνο.
Όχι για γραμματέα, βρε χαζέ.
Αλλά;
Γυναίκα να την πάρεις!
Μα... θα με θέλει;
Γιατί να μη σε θέλει; Μια χαρά γεροντάκι είσαι. Λοιπόν... εγώ τώρα να πηγαίνω. Δώσε μου την ομπρέλα να κρύβομαι από κάτω της. Γεια και χαρά και καλά στέφανα!

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Γεια!... Βρε, τον Προμηθέα... Ωραία νέα μου 'φερε. Εσείς, πουλάκια μου, τι λέτε; Να του ζητήσω τη Βασίλεια του Δία για γυναίκα;

ΤΡΑΓΟΥΔΙ 18

ΠΟΥΛΙΑ

*Ναι, ναι, ναι, ναι, ναι,
γάμο θέλουμε,
Πεισθέταιρε, αρχηγέ μας,
γαμπρέ μας, κέρασέ μας.*

*Ναι, ναι, ναι, ναι, ναι,
γάμο θέλουμε,
να πάρεις τη Βασίλεια,
να ζήσεις χρόνια χίλια.*

*Ναι, ναι, ναι, ναι, ναι,
γάμο θέλουμε,
να σου πετάμε ρύζι
κι η νύφη να δακρύνει.*

*Ναι, ναι, ναι, ναι, ναι,
γάμο θέλουμε,
Πεισθέταιρε, είσαι γέρος,
μα έχει φτερά κι ο Έρωσ.*

*Μπαίνουν επίσημα ο ΠΟΣΕΙΔΩΝΑΣ, ο ΗΡΑΚΛΗΣ
και ο ΤΡΙΒΑΛΛΟΣ.*

ΠΟΣΕΙΔΩΝΑΣ

Εδώ είναι η ξακουστή Νεφελοκοκκυγία
κι έχουμε φθάσει εκπρόσωποι του Δία...
(Βλέπει τον ΤΡΙΒΑΛΛΟ.) Βρε συ!... Ανάποδα το

φοράς το ρούχο σου! Φτου! Πού τον βρήκαν και μας τον φόρτωσαν αυτό το λέτσο!... Κάνει και το θεό!... Φτου! Κάτσε, βρε, να σε φτιάξω! (Προσπαθεί, ο ΤΡΙΒΑΛΛΟΣ γαργαλιέται.) Έχω δει κι έχω δει θεούς. Τόσο βλαμμένος δεν είναι κανείς. Άντε, τι κάνουμε τώρα, Ηρακλή;

ΗΡΑΚΛΗΣ

Εγώ, θείο Ποσειδώνα, λέω να τονε βρούμε αυτό τον Πεισθέταιρο και να τον πλακώσουμε.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΑΣ

Άλλος από δω! Βρε ηλίθιε... Για να κάνουμε ειρήνη μάς στείλανε, όχι για να πλακωθούμε στις μπουνιές.

ΗΡΑΚΛΗΣ

Ε, πώς θα γίνει ειρήνη αν δεν τους πλακώσουμε πρώτα;

Μπαίνει ο ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ με σύνεργα μαγειρικής. Δύο ΠΟΥΛΙΑ στήνουν μια σούβλα με ένα αρνί μισοψημένο.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

(Τάχα δεν τους βλέπει.) Για φέρ' το λαδολέμονο ν' αλείψω το ψητό!... Εσύ φύσα τα κάρβουνα ν' ανάψουν κι άλλο...

ΠΟΣΕΙΔΩΝΑΣ

(Επίσημα.) Χαίρετε. Είμαστε απεσταλμένοι απ' τους θεούς για να...

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Γύρνα τη σούβλα να τ' αλείψω κι από κάτω.

ΗΡΑΚΛΗΣ

Ποιανού είναι το ψητό;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Δικό μου. Εσύ ποιος είσαι; (Τον βλέπει δήθεν εκεινή τη στιγμή.) Α! Ο Ηρακλής. Πώς από δω;

ΠΟΣΕΙΔΩΝΑΣ

Είμαστε απεσταλμένοι απ' τους θεούς για να υπογράψουμε συνθήκη ειρήνης, φιλίας και...

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Για φέρε κάνα δυο λεμόνια ακόμα.

ΗΡΑΚΛΗΣ

Ναι, ναι, το θέλει το λεμονάκι του.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΑΣ

... για να υπογράψουμε συνθήκη ειρήνης, φιλίας και συνεργασίας. Ο πόλεμος κι η έχθρα ανάμεσά μας δεν ωφελεί κανέναν.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Αυτό λέμε κι εμείς. Ειρήνη θέλουμε μαζί σας, φτάνει να είστε δίκαιοι με τα πουλιά. Κι η δικαιοσύνη λέει να μας δώσετε ξανά την εξουσία που είχαμε παλιά και μας την πήρατε. Αν συμφωνείτε, αμέσως υπογράψουμε ειρήνη και ύστερα καθόμαστε όλοι μαζί και τρώμε το ψητό.

ΗΡΑΚΛΗΣ

ΠΟΣΕΙΔΩΝΑΣ

Εγώ είμαι σύμφωνος. Πού 'ναι τα πιάτα; Βρε, συ! Για ένα πιάτο φαΐ πουλάς την εξουσία του πατέρα σου του Δία;

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Συμφέρει όλους σας η Ειρήνη.

Γιατί πάνω απ' τα σύννεφα που μένετε,

δε βλέπετε τι κάνουν αποκάτω οι άνθρωποι.

Εμείς πετάμε, κοιτάμε, τσιμπάμε και τους ανθρώπους στον ίσιο δρόμο τούς κρατάμε.

Σ' αυτό δεν έχεις άδικο.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΑΣ

ΗΡΑΚΛΗΣ

Πολύ καλά τα λέει. Εσύ, Τριβαλλέ, τι λες;

ΤΡΙΒΑΛΛΟΣ

Ναβαϊσατρέου!

ΗΡΑΚΛΗΣ

Βλέπεις; Συμφωνεί κι ο βλάκας. Λοιπόν εγώ θέλω και μουστάρδα.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΑΣ

ΗΡΑΚΛΗΣ

Μα τι είπε ο Τριβαλλός; Δεν τον κατάλαβα.

Θα τον ξαναρωτήσω. Συμφωνείς ή θες να φας καμιά με το ρόπαλο;

ΤΡΙΒΑΛΛΟΣ

Σάου νάκα ρούπλα χτουπάει.

ΗΡΑΚΛΗΣ

Είδες; Συμφώνησε απολύτως. Ψήθηκε, έτσι;

ΠΟΣΕΙΔΩΝΑΣ

Ε, καλά. Άμα συμφωνεί κι ο Τριβαλλός... ας υπογράψουμε.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Α! Καλά που το θυμήθηκα. Είναι και κάποια άλλη λεπτομέρεια.

ΗΡΑΚΛΗΣ Βέβαια. Πιπέρι!

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Εκτός από την εξουσία, θέλω να μου δώσει ο Δίας τη γραμματέα του, την όμορφη Βασίλεια, για γυναίκα μου.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΑΣ Αυτό δε γίνεται. Πάμε να φύγουμε.

ΗΡΑΚΛΗΣ Τρελάθηρες, θείο; Θ' αφήσουμε τέτοιο ψητό για μια γυναίκα, και μάλιστα για μια υπάλληλο του μπαμπά;

ΠΟΣΕΙΔΩΝΑΣ Βρε χαζέ, άμα παντρευτεί η Βασίλεια, ποιος θα απαντάει στα τηλεφωνήματα του πατέρα σου;

ΗΡΑΚΛΗΣ Να βάλει αυτόματο τηλεφωνητή: «Αυτή τη στιγμή ο Δίας απουσιάζει. Αφήστε το μήνυμά σας μετά το χαρακτηριστικό ήχο. Μπιμπ!» Εγώ, φίλε, σ' τη χαρίζω τη Βασίλεια. Βάλε να φάμε.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Εσύ, κυρ Ποσειδώνα;

ΠΟΣΕΙΔΩΝΑΣ Διαφωνώ.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Είσαστε ισοπαλία. Η απόφαση κρέμεται απ' το τι θα ψηφίσει ο Τριβαλλός.

ΗΡΑΚΛΗΣ Τι ψηφίζεις; (Σηκώνει το ρόπαλο.)

ΤΡΙΒΑΛΛΟΣ Ψαουφίζαου ωράου Βασούλεια παντρουφτάου αυτάου.

ΗΡΑΚΛΗΣ Λέει να του τη δώσουμε. Καλή όρεξη.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΑΣ Τέλος πάντων. Αφού είσαστε δύο κι είμαι μόνος μου... Αλλά να του το πεις του Δία πως εγώ δεν ψήφισα.

ΗΡΑΚΛΗΣ Ωραία. Πηγαίνετε λοιπόν στον ουρανό εσείς να παραλάβει τη Βασίλεια ετούτος, κι εγώ θα προσέχω το ψητό ώσπου να γυρίσετε.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ Όλοι μαζί θα πάμε. Τη σούβλα θα προσέχουν τα πουλιά. Γιατί αν σ' αφήσουμε εσένανε, Ηρακλή

μου, στο γάμο μου θα φάμε, θα πιούμε και νηστικοί θα κοιμηθούμε. Πάμε!

Βγαίνουν οι θεοί και ο ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

ΤΡΑΓΟΥΔΙ 19

ΠΟΥΛΙΑ

*Ελάτε τώρα όλοι μαζί
να ψάλουμε έναν ύμνο,
μέχρι να 'ρθει ο Πεισθέταιρος
κι η νύφη σαν τον κρίνο.*

*Νικήσαμε, νικήσαμε,
μια πολιτεία χτίσαμε,
Νεφελοκοκκυγία,
που φέρνει ευτυχία.*

*Τώρα στην άκρη τ' ουρανού
ή νύφη περιμένει
και θα τη φέρει ο γαμπρός
νεφελοστολισμένη.*

*Νικήσαμε, νικήσαμε,
μια πολιτεία χτίσαμε
Νεφελοκοκκυγία,
που φέρνει ευτυχία.*

*Να ζήσ' η νύφη κι ο γαμπρός,
να ζήσουν χίλια χρόνια,
να 'ν' η ζωή τους άνοιξη,
γεμάτη χελιδόνια.*

*Νικήσαμε, νικήσαμε,
 μια πολιτεία χτίσαμε,
 Νεφελοκοκκυγία,
 που φέρνει ευτυχία.*

*Κι όλοι εσείς που ήρθατε
 το έργο μας να δείτε
 να 'στε γεροί, να 'στε καλά
 και να μας ξαναρθείτε.*

Κατά τη διάρκεια του τραγουδιού εμφανίζεται ο ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ γαμπρός με νύφη τη ΒΑΣΙΛΕΙΑ. Όταν τελειώνει το τραγούδι, ακούγονται και πάλι από το βάθος της πλατείας τα κρωξίματα της κουρούνας και της καρακάξας, όπως στην αρχή του έργου. Όλοι κοιτάζουν απορημένοι προς τα κει.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Τι είπες; Ευθεία; Πού, κατά το δέντρο;... Βρε Ευελπίδη, τι ευθεία μού τσαμπουνάς; Εμένα τούτη δω η κουρούνα μού λέει να κάνουμε όπισθεν...

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

Πάει, τον χάσαμε το δρόμο μας, Πεισθέταιρε...

Ανεβαίνουν στη σκηνή. Ο ΧΟΡΟΣ ανοίγει, αφήνοντας να φανεί ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ. Τους κοιτάζει χωρίς αυτοί να τον βλέπουν ακόμα.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ

Βρε, τι έπαθα ο βλάκας! Ξεποδαριάστηκα παίροντας μια κουρούνα για οδηγό μου!...

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

Κι εγώ που πήρα καλιακούδα; Αααχ...

Βλέπουν τον ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ. Αὐτός τους πλησιάζει χαμογελώντας και απευθύνεται στο κοινό.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ

Εδώ ήρθατε, παιδιά. Κι εδώ τελειώνει η παράστασή μας. Αλλά το έργο συνεχίζεται. Όχι στο θέατρο! Στη ζωή. Ο Πεισθέταιρος και ο Ευελπίδης ζουν πάντα ανάμεσά μας. Και συνεχίζουν να ψάχνουν για μια χώρα ονειρευμένη, καραμελοφτιαγμένη... Ψάξτε κι εσείς. Κι αν δεν τη βρείτε... ψάξτε πάλι. Και πάλι... και πάλι. Δεν μπορεί... Κάπου θα υπάρχει!

Τ Ε Λ Ο Σ